

Krisztusban kedves Olvasó!



XVI. Benedek pápa 2012. október 11-én, a II. Vatikáni Zsinat megnyitásának 50. évfordulóján ünnepélyesen elindította a Hit évét. A Kármel folyóirat ezen számában szeretnénk a magunk szerény lehetőségei szerint hozzájárulni ahhoz, hogy a Szentlélek szándéka – keresztény identitásunk újralfedezése és komolyan vétele – megvalósuljon minél több testvérünk és nővérünk életében.

A „Tanítás” szekció két tartalmas cikke ennek a közvetlen szolgálatában áll. Az első írás Bakos Rafael tartományfőnök atyáé, aki arról elmélkedik, hogy kármelita szentjeink tanítása miképpen járulhat hozzá a Hit évének céljához, azaz hitünk megerősödéséhez. A második cikkben, Péceli Bence Imre atya ugyanerre a kérdésre keresi a választ, segítségül hívva a II. Vatikáni Zsinat egyik legjelentősebb teológusának, Karl Rahnernek gondolatait.

A „Marcell atya” részben egy újabb tanúságtételt olvashatunk, melyből kiderül, hogy Marcell atya közbenjárása egészen a hétköznapi „szervezési” kérdések megoldásával is kapcsolatban tapasztalható.

Az „Elmélkedés” rovatban Tavas Béla testvérünk őszi gondolatait olvashatjuk, majd a „Neked születtem” rovat jelentkezik egy terézi megosztással.

A „Magyar Kármel Kincsei”-ben örömmel és meghatottsággal folytatjuk Juvenál atyánk önéletrajzának közlését.

A „Liturgia” szekcióban Márffy Magdolna nővérünk vezet minket tovább a zsolozsma mélyebb megértésének útján.

A Kármelita nővérek rovatában Johanna-Andrea nővérünk tollából olvashatunk egy elmélkedést. A Világban Élő Kármel szekcióban beszámolókat olvashatunk a VÉK országos konferenciáról, régiós napokról, ideiglenes ígértételtől, újmiseről. Végül pedig egy mély személyes tanúságtétel zárja ezt a részt. A Skapuláré Társulatok részében pedig az erdélyi Skapuláré Társulat képviselőinek országos találkozásáról olvashatunk egy beszámolót.

Az „In Memoriam” részben egy VÉK-es testvérünkre emlékeztünk, „Postaládánkból” pedig ez alkalommal egy verset vettünk elő. A „Hírekben” Antonio Cañizares bíboros levelét olvashatjuk, majd értesülhetünk Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet szentté avatási eljárásának fejleményeiről.

Szívből kívánom, hogy ez a szám is betöltse küldetését mindnyájunk életében!

P. Béri László Renátó ocd
felelős szerkesztő
karmelujsag@karmelitarend.hu

TANÍTÁS

A HIT ÉVE AVILAI SZENT TERÉZZEL
A KÁRMELBEN¹

P. Bakos Rafael OCD – Keszthely

Gondviselésszerű az összeesés, hogy éppen Szent Terézia Anyánk ünnepe előtt néhány nappal hirdette meg a Szentatya a Hit évét, ami minket – a Kármelben elkötelezetteket – arra indít, hogy rendi szüleink és szentjeink tanításának fényében tekintsünk az előttünk álló kegyelmi esztendőre.

Olvasgatva a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia a Hit éve megnyitójára írott körlevelét az a meggyőződés töltött el, hogy a Kármel szentjei különösképpen is sokat mondhatnak a Hit évének megélésére vonatkozóan, ami egyaránt szolgálhat saját hitünk elmélyülésére és a rajtunk kívülállók számára pedig a hitről szóló tanúságtételünk hitelességének elősegítésére.

A körlevélben többek között azt olvashattuk, hogy még a hagyományosan keresztény országokban is a kereszténységben sokan csak egy szép szokást látnak. Alighanem megtapasztalhattuk ezt a tényt saját köreinkben is: hogy „azért” eljárogatunk mi a templomba, főként a nagyobb ünnepek alkalmával; talán még szentségekhez is járulunk olykor; a gyerekeket elküldjük hittanra, elsőládozásra, még esetleg meg is bérmáltatjuk őket; de aztán rájövünk, hogy igazában nincs is miről tanúságot tenni előttük, mert mi is úgy gondoljuk alapjában véve, hogy „holmi ájtatos szokások” semmit nem hoznak a konyhára, mégha szépek is. Ha az ember az életben érvényesülni akar, akkor inkább tanuljon, utazzon vagy valami jó munkát keressen, ha talál, amiből esetleg meg is lehet élni. Persze, amikor meghal valaki a családban, akkor azért kérjük az Egyház papját, hogy misézzen érte és temesse el, s persze annak rendje-módja szerint búcsúztassa el valamennyi rokontól, de aztán semmi több... Bizony, ilyen gondolkodással csak szép szokás a hit, amivel kapcsolatban az illető hívőben legfeljebb olyan kérdések merülhetnek fel, hogy mikor lesz a karácsonyi éjféli mise, és – ha olyan buzgó a hitben, hogy a húsvéti szertartásokon is részt szokott venni – hogy mikor lesz a „Feltámadás”, mármint a húsvéti feltámadási körmenet.

¹ Elhangzott a keszthelyi VÉK közösség ünnepi összejövetelén, 2012. október 15-én a keszthelyi Kármelben.

Még sok mindent fel lehetne említeni ezzel a vallásyakorlási móddal kapcsolatban, s az ezt gyakorló hívő védelmére fel lehetne hozni, hogy igazában nem is a jóakarát az, ami a hívőkben legtöbbször hiányzik, hanem inkább a kellő hitbeli ismeret, a megfelelő tudás; s hogy mit szóljunk ugyanakkor azokról a tömegekről, akik be sem teszik a lábukat Isten házába? Nos, elég legyen ez a néhány tény is annak igazolására, hogy valóban lehet aktualitása a Hit évének, s hogy nagyon is időszerű lehet a Szentatya buzdítása, ami szerint: *Újra fel kell fedoznünk a hit útját, hogy egyre világosabban meg tudjuk mutatni a Krisztussal való találkozás örömet és mindig megújuló életerejét.* (Porta Fidei, 2)

Ahhoz azonban, hogy a hit útját újra felfedezzük, hogy azt elmélyíthessük és élővé tegyük, azzal kellene tisztában lennünk, hogy tulajdonképpen mit is értünk az alatt, hogy hit?

– A Püspöki Kar körlevele erre a következő választ adja: *A hit mindenekelőtt személyes találkozás Istennel. Az ember nem egy arcnélküli végső okban hisz, nem egy világmagyarázatban vagy ideológiában, hanem a személyes Istenben.* Aztán a körlevél Paul Claudel-t, a XX. századi francia irodalom nagy alakját idézi, aki látványos megtérése után így foglalta össze annak lényegét: *elindultam valaminek a keresésére, és íme VALAKI lettél számomra, Istenem.*

A hitről elmélkedhetünk úgy, hogy mit, milyen igazságokat foglal magában. Ez a hitnek a tartalma. De a hitről úgy is gondolkodhatunk, mint *aktusról*, amivel hiszünk. Nos, az előbb idézett definíció az Istennel való személyes találkozás fontosságát hangsúlyozza, hogy Isten valakivé, egy élő személlyé, egy velem kapcsolatban élő személlyé válik számomra. Szent Teréziát is idézhetnénk, aki efféleképpen vall a megtérése után felismert élő Istennel megélt kapcsolatáról és annak életére gyakorolt következményeiről: *Most egy új könyv kezdődik, akarom mondani, egy másik, egészen új élet. Az eddigi az enyém volt; ellenben azt az életet, amelyik a belső imának előbb fejtegetett kegyelmeivel kezdődik, úgy hiszem, joggal mondhatom, hogy az Úristen élte énbennem. Nélküle – meg vagyok róla győződve – nem lettem volna képes oly rövid idő alatt olyan rossz szokásokból és hibákból kivetközni. Áldott legyen az Úr azért, hogy megmentett engem önmagamtól.* (Önéletrajz 23, 1)



Amikor Isten élő személylé válik számunkra, akkor ezzel együtt nem csak egy Isten felé való fordulás és egy Vele való párbeszéd lehetősége nyílik meg, hanem egy csomó, eddig számomra ismeretlen „információ” is hozzáférhetővé válik: hogy milyen is ez az Isten, akivel kapcsolatba kerültem, hogy mi a szándéka velem, hogy ki vagyok én Vele szemben és az összes többi emberrel vagy a körülöttem lévő világgal együtt Őelőtte... Érthető, hogy ha Isten valakivé lesz a számomra, akkor ez jelentős mértékben megváltoztatja a gondolkodásomat: Istennel kapcsolatban – hiszen eddig nem is volt létező valaki a számomra, aki megszólíthat, s akit én is megszólíthatok; magammal kapcsolatban – hiszen egészen másképp tekintek magamra, mióta tudhatom, hogy az Ő teremtménye és az övé vagyok; az emberekkel vagy a világgal kapcsolatban – amelyről most már tudhatom, hogy ők is, azok is az övéi...

Amikor a hitnek az előbb adott definícióját olvassuk, hogyan jutnának eszünkbe azonnal a Kármel szentjei, akiknek minden írása tanúságtétel az élő Istenről, s az Istennel való személyes találkozás útját, eseményét és következményeit oly konkrétan és részletesen leírták műveikben! Gondoljunk csak Avilai Szent Teréz vagy Lisieux-i Szent Teréz önéletrajzára, de gondolhatunk Keresztes Szent János műveire is, aki nem írt önéletrajzot, de költeményeiben megénekelte és prózáiban kommentálta, hogy a léleknek és Istennek ez a találkozása hogy jön létre, és hogyan mélyül el egy életen keresztül úgy, hogy az egy örök egymásnak adottsággá válik a szeretetben. De gondolhatunk például a Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet nővérünkre is, aki arról tanúskodik, hogy mit jelent neki együtt élni egy állandó, egyre mélyülő találkozásban azzal az Istennel, aki háromságos egyként nyilatkoztatja ki magát úgy, mint bennünk élő Isten, aki nem csak velünk élő, hanem bennünk lakó Misztérium.

Láthatjuk, hogy a szentjeink tanítása nagyon is kapcsolódik a hitnek ehhez a definíciójához, amelyet az imént olvastunk. Az Isten Személyes Valaki: lehet találkozni Vele! Ráadásul az Ő kezdeményezéséből születik meg ez a találkozás. Ahogyan a körlevélben olvassuk: *A találkozás mindig Istentől indul el. Ő adja a kegyelmet, és Ő szólít meg az Egyház igehirdetése által.* XVI. Benedek pápa azt írja *Az Isten szeretet című enciklikájában, hogy a keresztény lét kezdetén nem egy etikai döntés vagy egy nagy eszme áll, hanem a találkozás egy eseménnyel, egy személlyel, aki életünknek új horizontot, s ezáltal meghatározott irányt ad* (Deus Caritas Est, I).

A Püspöki Kar körlevelé is idézi XVI. Benedek pápát, amikor arra a Szentatyá által magyarázott szentírási szövegre utal az Apostolok cselekedeteiből, amiből megtudjuk, hogy Filippiben egy bizonyos Lídiának az Úr megnyitotta a szívét arra, amit Pál mondott (16, 14). Ez a szentírási rész is kifejezi, hogy *a hit tartalmának ismerete önmagában nem elég. Szükséges, hogy a szívét, vagyis az emberi személy szentélyét – megnyissa a kegyelem.* Azt hiszem, hogy a Kármel szentjei igen sokat adhatnak nekünk annak kapcsán, hogy a hit aktuosa hogyan is fejlődik, érlelődik ki az emberben. Ők nem a hit tartalmára vonatkozólag tárnak fel új információkat,



bár jó néhány rendkívüli kinyilatkoztatásban volt részük. S bár ezek olykor valóban egészen rendkívüliek voltak a közlés módját tekintve, de ami e kinyilatkoztatások tartalmát illeti: egyáltalán nem olyanok, amelyeket nem ismerhetnénk a Szentírásból vagy az Egyház tanításából. Egy misztikusnak ugyanis nem az a karizmája, hogy „üzeneteket” közvetítsen, hanem hogy megtapasztalja Istent és az általa kinyilatkoztatott igazságokat, s életével és olykor a közléseivel is tanúskodjon róla, hogy Isten valóban létezik, s hogy az általa kinyilatkoztatott igazságok is igazak.

Érthető tehát a mi kármelita szentjeink aktualitása a Hit évére vonatkozóan: nem új magánkinyilatkoztatásokat tesznek közzé, hanem arra hívják fel a figyelmet, hogy amit a kinyilatkoztatásban olvashatunk, amit az Egyház tanít: az valóság, mert ők meg is tapasztalták azt. Gondoljuk csak meg, hogy a kármelita szentjeink időszerepességét mi sem bizonyítja jobban, mint az a tény, hogy mindhárom egyházdoktorunk a hozzánk közel eső XX. században nyerte el az egyháztanítói címet. Boldog II. János Pál pápa pedig, aki azt a küldetést kapta Istentől, hogy az Egyházat a harmadik

évezredbe bevezesse, a doktori dolgozatát Keresztes Szent Jánosból írta, és ráadásul éppen a hit témájával kapcsolatban, azzal a címmel, hogy *A hit Keresztes Szent János szerint*. A Szentlélek őt olyan módon készítette azon küldetésére betöltésére, mely a harmadik évezredbe belépő Egyházhoz irányult, hogy egy kármelita szentnek éppen a hittel kapcsolatos tapasztalatát és reflexióját tanulmányozta. Hozzá tehetjük még azt, hogy Boldog II. János Pálnak jutott osztályrészül az a kiváltság is, hogy a harmadik évezred kezdete előtt Lisieux-i Szent Terézt egyházdoktorrá avathatta. Teréz volt az egyetlen egyházdoktor, akit II. János Pál hosszú pápasága alatt egyháztanítóvá nyilvánított. (Tudjuk, hogy most is, közvetlenül a Hit évének megnyitása előtt is a pápa két szentet nyilvánított egyházdoktorrá.)

A hithez szorosan kapcsolódik az általa magába foglalt tartalom ismerete. A hit tartalmának ismerete lényeges ahhoz, hogy valaki teljes tudatossággal és

akarattal elfogadhasa azt, amit az Egyház eléje tár. A hit ismerete vezet be az Isten által kinyilatkoztatott üdvösség misztériumának teljességébe. (Porta Fidei, 10) De ahhoz, hogy eljussunk a hitre, a Szentírás és az Egyház tanításának igazságain túl nagyon fontos lehet számunkra olyan emberek tanúságtétele, akik konkrétan megtapasztalták a hit tartalmát, akik mély reflexióra voltak képesek az általuk megtapasztalt természetfölötti valóságok kapcsán, s akiknek Isten ezzel együtt azt a karizmat is megadta, hogy megértésük gyümölcseit másokkal is közölni is tudják.

A Kármel szentjei ugyanakkor a Püspöki Kar körlevelének ama állítását is jól illusztrálják, miszerint *a hit a legszemélyesebb aktus, ugyanakkor közösségi is. (...) A „hiszek”, amit a kereszteléskor személyesen meg-*



vallunk, az Egyház hite. A Kármel szentjei nagyon szeretik hangsúlyozni az Egyház hitéhez való tartozást. Gondoljunk csak Avilai Szent Terézre, akinek *A Belső várkastély* című művét most kezdtük el olvasni. Mindjárt műve előszavában írja: *Ha olyat mondanék, ami nem felel meg a szent Római Katolikus Egyház tanításának, az tudatlanságból fakad, és nem gonoszságból. Ez egészen biztosra vehető, ahogy az is, hogy Isten jóságából mindig alávetettje vagyok, leszek és voltam.* Ahogyan az Önéletrajzában írja az Istentől megvilágosodott személy hiteles magatartását illetően: *Az ilyen lélekbe az Úr azonnal beleönti a szeretetet és a hitet, és pedig az eleven, erős hitet, úgyhogy mindenben az Egyház tanaihoz igyekszik alkalmazkodni, s tanácsot kér ez irányban ettől is, attól is. Az ilyen lélek oly erősen áll ezen igazságok alapján, hogy nincs az a látomás, még ha magát az eget látná is nyitva, amely képes volna őt eltántorítani az Egyház tanításának egy egyetlen egy pontjától.* (Önéletrajz 25, 12) Az egyháztanítók hite elválaszthatatlan az Egyház hitétől. Ezt ők maguk vallják így. Kinyilatkoztatásaik az Egyház hite állításainak élő illusztrációi.

De még az ő hitben való elmélyülésüket is – a saját Isten-tapasztalatukban kapott felismeréseiken túl – alapvetően meghatározta (elősegítette vagy akadályoz-

ta) az Egyház más tagjainak tanúságtétele. Bizony, a mi személyes hitünk sem alakulhat ki mások hite nélkül. Hiába mondanám ugyanis, hogy „nekem elég a Szentírás”: mert a Szentírást is másoktól kaptam, mások őrizték és adják át számomra Isten leírt ígését. Ha csak arra gondolok is, hogy a Szentírást milyen gondosan őrizte az Egyház hosszú évszázadokon, sőt évezredekken keresztül, hogy hozzám eljusson, már akkor egyértelmű számomra, hogy az én személyes hitem a közösség hite nélkül lehetetlen lenne.

Végezetül még egy fontos kijelentésére szeretném még felhívni a figyelmet a Püspöki Kar körlevelét idézve: amikor azt olvassuk, hogy *a kinyilatkoztatás nem az ember istenkeresése, hanem Isten embert kereső lehajló szeretete, azért a keresztény hit nem akármilyen emberi hiedelem, hanem Isten kinyilatkoztatására adott hívő válasz.* Hogy Isten kezdeményezése, önmagát feltárni vágyó szeretete mennyire elsődleges hitünk történetében és hogy az ember hite mennyire csak – sok esetben lassan, kitérőkkel kiérlelődő – bűnbánattal és ugyanakkor mindennél nagyobb bizalommal teli válasz mindarra, amit Isten önmagában és önmagával együtt adott és ad, erre vonatkozóan különösen is beszédes tanúságtétel lehet például Avilai Szent Teréz vagy Marcell atya önéletrajza. Szent Terézia így vall erről egyik alkalommal: *Jól tudja Ő Felsége, hogy csak az Ő irgalmával kérkedhetem, s ha már nem tudok más lenni, mint aki lettem, nincs más orvosságom, minthogy ahhoz járulok, bízva Fiának és a Szent Szűznek, az Ő Anyjának érdemeiben, akinek öltözetét méltatlanul viselem...* (A belső várkastély, III, 1, 3)

A Hit éve különösképpen is arra hív minket, hogy ismerjük fel, hogy hitünk nem pusztán valami „szép szokás” vagy elmélet, hanem személyes találkozás Istennel, aki az Egyházban él, s különösképpen is azon tagjaiban, akik már helyet adtak neki életükben, s akik tanúságtételén keresztül Isten ma is élő módon nyilatkoztatja ki magát és hív bennünket is a vele való élő kapcsolatra. A Kármel szentjei tanításának elmélyítése így nem csak kármelita önazonosságunk elmélyítését szolgálhatja, hanem abban is hatékony segítségünkre lehet, hogy a Hit évének kegyelmeivel élve mi is jobban felismerjük az életünkben jelenlévő Krisztust (Porta Fidei, I4), s az Ő Anyjának élő hitével ragaszkodjunk hozzá, hogy kételkedés és vonakodás nélkül tegyük meg, amit mond nekünk (vö. Jn 2, 5), akinek példájával Szent Terézia Anyánk is biztat minket: *Emlékezzünk csak vissza arra, hogy miképpen viselkedett a mi Asszonyunk, a Boldogságos Szűz, s annak ellenére, hogy annyira bölcs volt, miképpen kérdezte az angyaltól: „Hogyan leszen ez?” Mikor pedig megkapta azt a választ, hogy „A Szentlélek száll tereád, és a Magasságbelinek ereje megárnýékoz téged”, nem bocsátkozott vitatkozásba. Az ő mélységes hitével és bölcsességével azonnal megértette, hogy ha e két hatalom avatkozik a dologba, akkor nincs többé helye az okoskodásnak vagy kételkedésnek.* (Énekek éneke 6, 7)



KÁRMELITA SZENTEK AKTUALITÁSA A HIT SZEREPÉNEK MEGVILÁGÍTÁSÁBAN

A II. Vatikáni Zsinat egyik legjelentősebb teológusának, Karl Rahnernek gondolatai fényében

P. Péceli Bence Imre OCD – Keszthely

I. Az eljövendő kor lelkiségének sajátosságai különös tekintettel a hitre

Karl Rahner (1904-1984) a II. Vatikáni Zsinatnak az egyik legfontosabb teológusa a jövő lelkiségének jellemzőit bemutatva, öt alaptézist állított fel. Mi közülük most csak azokra koncentrálunk, amelyek a hitre vonatkoznak. Rahner gondolatait megpróbáljuk összevetni néhány kármelita szentek nézetével, és így megláthatjuk, hogy a korábban élt szentek tapasztalatai mennyire aktuálisak korunkban is.

Odafigyelés az alapvető hitigazságokra

Rahner szerint a jövő lelkisége az isteni kinyilatkoztatás alapvető jelentőségű igazságaira fog figyelni. „Ilyen igazságok pl.: Isten létezik – emberi szóval ki nem fejezhető valósága egész egzisztenciánknak és lelkiségünknek a középpontjában áll.”² Keresztes Szent János is rávilágít erre az igazságra. „Ezt akarja mondani Szent Pál, midőn így szól: »Az Istenhez járulónak hinnie kell, hogy ő van« (Zsid 11, 6), vagyis: hogy az ember Istenhez közeledhessék, és vele egyesülhessen, hinnie kell a létezésében. Mintha csak azt mondaná, hogy aki el akar jutni az Istennel való egyesülés fokára ne támaszkodjék tudására, érzelmeire, érzéseire, vagy képzeletére, hanem higgyen Isten létében, amely nem tartozik sem tudás, sem érzés, sem a képzelet körébe; amellyel szemben tehetetlen minden érzékünk s amelyről ebben az életben sohasem tudhatjuk, hogy milyen; sőt ha valaki ezen élet folyamán Istent még a legtökéletesebb módon ismeri, érti és élvezi is, ez mind végtelenül távol van attól, ami Ő valóságban s attól, amit az fog jelenteni, ha majd egészen a miénk lesz”³

² Karl Rahner: *Hít, Szeretet, Remény*, Egyházfórum – Kirchenforum, Luzern – Budapest, 47. old.

³ Keresztes Szent János: *Kármelhegy Útja 2. könyv 4, 4 in. Keresztes Szent János művei I., Győri Kármelita Rendház, 1995, 121. old.*



ugyanis az Ő Fiát, az Örök élet Igéjét, Szavát, amilyen csak egy van neki. Megmondott tehát nekünk mindent egyszerre ebben az egy Szóban s nincs több mondanivalója.⁵

Tudatos és felelősségteljes döntés a hit mellett

Az új lelkiség erősen támaszkodik az egyéni istenélményre és az Isten Lelkével való találkozásra, és arra, hogy átlépjünk a hívő döntés és tudatos cselekvés világába. Rahner így magyarázza az új helyzetet: „Az elmúlt évszázadokban azonban ez a hit mégis homogén keresztény miliőre számíthatott, hiszen ezt a hitet valahogyan a profán és polgári társadalom is kifejezésre jutatta. Hittartalomként lehetett elfogadni, amit a nyilvánosság szintjén, a szóbeli érintkezések világában többé-kevésbé mindenki vallott, ezért úgy tűnhetett, hogy az ember némileg felszabadult a felelősség kockázatától, a hit melletti döntés, a reménytelenséggel szembeszegülő remény, a viszonzatlan szeretet terhétől.”⁶ Az átmeneti kor lelkisége: a mögöttünk lévő kor a társadalmi kereszténység kora volt, ahol az Egyház a profán társadalomhoz simulhatott. „Sajátos történelmi korszakban élünk, hitbeli döntéseinket ebben a világban kell meghoznunk, s ezért nem elegendő, ha hitünk az elmúlt idők még ma is hatékony maradványából él. (...) Egy bizonyos szempontból ugyanis mondhatjuk, hogy ez az elmúlt vi-

⁴ Karl Rahner: i.m., 47. old.

⁵ Keresztes Szent János: *Kármelhegy Útja* 2 könyv 22, 3, in. *Keresztes Szent János művei I.*, Győri Kármelita Rendház, 1995, 224. old.

⁶ Karl Rahner: i.m., 48. old.

lág ellentétben állt a hit lényegével. A hit Isten, Isten hívó szava melletti döntést kíván, végső értelemben kritikus szemmel néz a világra, távolságot tart az őt körülvevő általános véleményről, magatartástól, társadalmi légkörtől. (...) Előttünk pedig az a kor áll, amelyben az egyház már nem széleskörű népegyház, hanem csak azok lesznek a tagjai, akik környezetüknek ellentmondva sokkal személyesebb és felelősségteljesebb hívő elhatározással zárkóznak fel hozzá.”⁷

Ha a kármelita szentjeink egy régebbi korban éltek is, amikor még az egész társadalom többnyire vallásos volt, tudták felvállalni az egyéni hittapasztalatot, és vállalták a konfliktus kockázatát. Gondolhatunk arra, hogy Avilai Szent Teréz miképpen tudott írni a nők szerepéről az ő korában, vagy hogyan lépett új útra az első új kolostorának megalapításával. De említhetjük Lisieux-i Szent Teréz hittapasztalatát is: Amikor az általános felfogás Isten igazságosságra tekintett, akkor Teréz ki tudott állni saját hite mellett, és bizakodni Isten irgalmában. „Azokra a lelkekre gondoltam, akik az Isteni igazságosság áldozatául ajánlják fel magukat, hogy magukra vonják s így elhárítsák a bűnösnek kijáró büntetéseket; ez a felajánlás nagy és nemes, de távol vagyok attól, hogy példája engem is vonzon. »Ó Istenem! kiáltottam fel a szívem mélyén, csak Igazságosságod kap olyan lelkeket, akik áldozatul hozzák magukat?...Mindenhol csak félreismerik, visszautasítják; azok a szívek, melyeket el szeretnél árasztani vele, a teremtmények felé fordulnak, azok kérnek boldogságot és nyomorúságos szeretetet ahelyett, hogy a Te karodba vetnék magukat s elfogadnák a Te végtelen Szeretetedet... Ó Istenem! Szívedben fog maradni megvetett Szereteted? Úgy hiszem, ha találnál olyan lelkeket, akik a te Szereteted egészen eléggő Áldozatául ajánlják fel magukat, gyorsan elégetnéd őket: úgy hiszem, boldog lennél, ha szabadon folyást engedhetnél a benned rejlő végtelen gyöngédség áradatainak... Ha igazságosságod, amely csak erre a földre szól, szeretne könnyíteni önmaga terhén, mennyivel inkább vágyik Irgalmas Szereteted arra, hogy lánggra lobbantsa a lelket, hiszen a te Irgalmaid az Egekig ér... Ó, én Jézusom! Legyek én ez a boldog áldozat, emésszed fel egészen eléggő áldozatodat isteni Szereteted tüzével!«...”⁸

Végeredményben elmondhatjuk, hogy minden szent próféta is volt a saját korában, azáltal, hogy képes volt saját hittapasztalata mellett kiállni környezete felfogásával szemben. Karl Rahner azt szorgalmazza, hogy korunkban mindenki legyen ilyen próféta, vállalva saját hitét. Ez nem valami újszerű idea. Már az Ószövetségben Mózes is megfogalmazta ezt a vágyát: „Bárcsak az egész nép prófétálna, s az Úr neki adná Lelkét” (Szám 11, 29).

⁷ Uo. 58-60. old.

⁸ Lisieux-i Szent Teréz: *Önéletrajz*, Ecclesia, Budapest, 1995, 211-212. old.

A hitben való alázat, testvériesség és szolidaritás a hit sötét éjszakájában járó emberekkel

Rahner szerint a hitben való részesedés közösséget hoz létre, ezért testvéri kapcsolatban kell lennünk a többi hívővel. „A hit feltételezi, de meg is teremti ezt az egységet: a hit elszánt vállalása »pünkösdi élmény« keretében történik, amikor többen vannak együtt, s gondolataikban, szándékukban egyetértenek egymással.”⁹

Rahner a papokat érintő veszélyre figyelmeztet. Mivel gyakran az „Isten szakembereinek” tartják magukat, úgy vélik, hogy mások, mint a világiak, az ő hitük biztos és jól értenek a hit dolgaihoz. Evvel szemben rámutat a hit valódi lényegére, a hit nehézségeire, – a hit ugyanis az értelem számára sötét ismeret, – amely azonban nagy lehetőség a másokkal való szolidaritásra, a testvériességre. „Ma azonban a hit testvéri formájára van szükségünk. Ez azt jelenti, hogy a hitünk legyen alázatos. Ne legyen ez a hit a »beati possidentes«, a boldog birtokosok hite, hanem olyan, amely a többiekkel együtt hisz. (...) Azokhoz kell társulnunk, akiket az a gondolat gyötör, hogy az egész hitrendszer talán csak a hagyományból örökre kapott burkolat, amely elfödi azokat az elveket, amelyek valóban irányítják életünket. (...) Legyünk őszinték, önmagunk és a laikusok előtt mutassuk magunkat olyannak amilyenek, vagyunk: keresők, kérdezők, kísértések között vergődők, a lélek keserűségével küszködők és imádkozók: »Hiszek Uram, segíts hitetlenségemen!« Ne játsszuk meg a hit szilárd-ságát és komolyságát mások előtt, ha nem birtokoljuk azt.”¹⁰

A hitnek ez az alázatos magatartása magától Jézustól származik, aki a mi világunkba lépve velünk és értünk szenvedett. „Ha az Úr valóban megváltott bennünket, s velünk együtt átszenvedte a világ Istentől való elhagyatottságát, akkor a pap ma érvényes testvéri hitét a világ mai hitgondjai iránti nyitottságnak, a »hitetlennel« való együtt-szenvedésnek kell jellemeznie. (...) Hitünkbe be kell vonnunk a világot, csak így lesz ez a hit józan, megszenvedett, alázatos, szerény, készséges arra, hogy vállalja azt is, ami a mai valóság.”¹¹ Lisieux-i Szent Teréz mélyen átélte ezt az együtt-szenvedés tapasztalatát. Így imádkozott a hitellenes kísértéseiben: „... De Uram, a te gyermek megértette a te isteni világosságodat, bocsánatodat kéri testvérei számára, elfogadja, hogy addig eszi a fájdalom kenyerét, ameddig csak akarod, és nem akar felkelni attól a keserűséggel magrakott asztaltól, ahol a bűnösök esznek, amíg csak el nem jön az a nap, amelyet te jelöltél meg. De éppen ezért nem mondhatja-e saját testvérei nevében: »Irgalmazz nekünk Uram, mert szegény bűnösök vagyunk! (Lk 18, 13)« Ó Uram bocsáss el bennünket megigazultan...”¹²

⁹ Karl Rahner: i.m. 61. old.

¹⁰ Uo. 63. old.

¹¹ Uo. 64-66. old.

¹² Lisieux-i Szent Teréz: *Önéletrajz*, Ecclesia, Budapest 251. old.

2.A hit, remény és szeretet összefüggése

A továbbiakban áttekintjük Karl Rahnernek a hit, remény és szeretet isteni erényeinek összefüggéséről való elmélkedését. Gondolatait itt is egybevetjük a kármelita szentek élő tapasztalatával.

A szeretet a hit „motivációja”

Rahner szerint a hit kalandos útján való elindulást csak a szeretet vezérelheti. *„Csak a szeretet képesíti az ember arra, hogy elinduljon azon a kalandosnak ígérkező úton, amelynek célja egyenlőre rejtve van előtte. (...) A személyre végső értelemben érvényes s a személyt jellemző legvégső képesség a szeretet és ennek nincs mértéke. Ezért maga az ember is mértéknélkülivé válik. A bűn lényege éppen az, hogy az ember nem hajlandó rábízni önmagát erre a mértéktelenségre: erőtlen szeretete visszahúzódik attól, hogy még erősebb legyen, éppen ezért már nem is nevezhető szeretetnek”*¹³ – Keresztes Szent János is vallja, hogy a hitben való előrehaladásnak a legfőbb motorja a szeretet: *„A szeretet tüzében égve kilépett az érzékek eme sötét éjjelébe, hogy egyesülhessen Kedvesével. Ahhoz ugyanis, hogy megtagadja összes vágyait s lemondjon az összes dolgokhoz való ragaszkodásról, amelyek irányában eddig a szeretet és vonzalom tartotta melegen akarátát, szükségé volt arra, hogy egy másik nemesebb szeretet gyulladjon ki lelkében, tudniillik a szeretet az ő mennyei Jegyese iránt; mert csak ez adhatott neki erőt arra, hogy elvesse magától összes többi vonzalmait és könnyedén tudjon róluk lemondani.”*¹⁴

Rahner szerint az istenszeretet megélése, ha az ember teljes szívét bele is adja, mindig konkrét helyzetekben, konkrét valóságokon keresztül történik. *„A transzcendens létező iránti nyitottságunknak meghatározott tárgyra van szüksége, valamiben meg kell kapaszkodnia, hogy ne zuhanjon a semmibe. Konkrétan ez azt jelenti, hogy világon belüli partnerre van szükségünk. Ezért mondhatjuk, hogy Istenhez való igazi kapcsolatunk helye a felebarát szeretete.”*¹⁵

Avilai Szent Teréz is hitet tesz ezen nézet mellett: *„Mert hogy szeretjük-e Istent vagy sem, azt nehéz megmondani, bár erre vonatkozólag is vannak nagyon biztos jelek, amelyekből megérthetjük, hogy igazán szeretjük Őt: ellenben azt nem kell soká kutatnunk, hogy szeretjük-e embertársunkat. Legyetek meggyőződve, hogy minél jobban haladtok előre ez utóbbiban, annál jobban fogtok haladni az Isten iránti szeretetben is.”*¹⁶

¹³ Karl Rahner: im. 202-203. old

¹⁴ Keresztes Szent János: Kármelhegy útja I. könyv, 14, 2, in. Keresztes Szent János művei I., Györi Kármelita Rendház, 1995. 109. old.

¹⁵ Karl Rahner i.m., 204-205. old.

¹⁶ Avilai Szent Teréz: *Belső Várkastély 5. lakás 3, 8* in. Szent Terézia Összes művei I., Györi Kármelita Rendház, 1996, 344. old.

Rahner szerint azonban figyelni kell a másik oldalra is, miszerint a felebaráti szeretetet Istent szeretve tudjuk csak helyesen gyakorolni „Csak az ismerheti Istent, aki szereti felebarátját. Viszont csak az képes az embert minden előfeltételtől mentesen szeretni – csak az tud felemelkedni önmagán úgy, hogy szolgálatában, »szeretetében« ne saját önvalósulást keresse –, aki Istent szereti. (...) Ha az ember igazi szeretetben megnyílik embertársa előtt, akkor lehetővé válik, hogy szeretetben kiemelkedjen önmagából s megnyíljék Isten előtt is.”¹⁷ A felebaráti szeretetnek és az istenszeretnek ezen összefüggését Lisieux-i Szent Teréz is megfogalmazza Önéletrajzában: „Igen érzem, hogy mikor szerető szívű vagyok, egyedül Jézus cselekszik bennem, minél inkább egy vagyok Vele, annál jobban szeretem minden nővéremet”¹⁸



A feltétel nélküli szeretet feltétele a hit és a remény

Eddig azt láttuk, hogy a szeretet miképpen támogat bennünket abban, hogy megnyíljunk Isten előtt a hitben, most arról elmélkedünk, hogy a hit és a remény miképpen támogatja a szeretetünket. Rahner szerint az ember csak akkor tud létezni, ha teljesen rábízta magát valakire, ha ez a magatartás a „teljes sikerre” törekszik akkor beszélünk szeretetről. „Nincs most alkalmunk arra, hogy megmagyarázzuk, miért csak akkor találja meg az ember a léte lényegét és igazságát, ha ráhagyatkozik valakire, s így teljességgel kivonul önmagából. Röviden, ha véges létünkbe zárkózunk, akkor az – ha igazán szabad elhatározás eredménye – a szó szoros értelmében pokollá válik, a teljesen elnémult, önmagába fulladó magányosság poklává. (...) A szeretet lényegét tehát csak az értheti meg, aki képes reménykedni abban, hogy van teljes maradéktalan szeretet.”¹⁹ Már Lisieux-i Szent Teréz is megértette ezt az igazságot. Így ír Mária nővéréhez egyik levelében: „A bizalom, és semmi más, csak a bizalom az, aminek a Szeretethez kell elvezetnie bennünket...”²⁰

¹⁷ Karl Rahner : im., 207. old.

¹⁸ Lisieux-i Szent Teréz: Önéletrajz, Ecclesia, Budapest, 1995, 264. old.

¹⁹ Karl Rahner: i.m. 208. old

²⁰ Bakos Rafael OCD: Isten szívének visszhangja, Nyolc Boldogság Katolikus Közösség – Magyar Sarutlan Kármelita Rendtartomány 2005., 68. old.

Karl Rahner szerint a felebarát iránti szeretet kockázatát csak úgy tudjuk elválni, ha hiszünk, és az a hit a Jézus Krisztusba vetett hitünkön alapul. Nem elég azt mondani, hogy a felebaráti szeretet csak alkalom az Isten iránti szeretet megélésére, mert akkor a szeretet ismét csak méricskélő számtanná redukálna. Az ember iránti feltétel nélküli szeretet „iszonyú vakmerőséget” követel tőlünk. „Csak a »bátran önzetlen ember« képes erre a felismerésre. Vakmerősége azonban erőforrás, hogy ezt is mondhassa: van olyan ember, aki ezt megérdemli, akivel szemben nem kell föntartással élnem. Meggyőződését előzetesen nem biztosítja semmi, tehát a szó szoros értelemben vett hitről van szó. Ez a hit azt jelenti, hogy teljesen rábízza magát arra, akit szeret. (...) Egy adott ember iránti szeretet ugyanis csak akkor valósul meg teljes mértékben, ha ez mindenki más iránti szeretetünket is magába foglalja. (...) Ennek a szeretetnek háttérében azonban egyértelműen a Krisztusba vetett hitünknek kell állnia”²¹

Keresztes Szent János is hangsúlyozza, hogy a hit és a szeretet erénye kölcsönösen segítik egymást. „Megmondtuk tehát neked, ó lélek, hogy miképpen kell eljárnod, ha Jegyessedet rejtekben meg akarod találni. Ha azonban még valamit akarsz tanulni, halljad ezt az egy szót, amely tele van tartalommal és megközelíthetetlen igazsággal: keresd őt hitben és szeretetben, anélkül, hogy bármi módon a magad érdekét hajhásznád; anélkül, hogy akármit is akarnál élvezni, vagy jobban megérteni, mint amennyire megértened szükséges. Ez a két elv a legjobb vezető. Ezek ketten fognak téged kalauzolni, ismeretlen utakon oda ahol Istennek rejteke van. Mert a hit, mint mondtuk, maga a titok, lábul szolgál a léleknek, hogy Isten felé haladhasson; a szeretet pedig a vezető, amely az utat mutatja neki. Ha tehát ilyen módon halad, s ezeket a titkokat és rejtvényeket a hit szemével nézi és fogja föl, akkor a szeretet le fogja előtte leplezni azt, akit a hit magába zár, tudniillik a Jegyest.”²²

A remény kapcsolat a hit és a szeretet között, az „el önmagamtól” mozdulatában

Pál apostol a reményt a hittel és szeretettel együtt a keresztény élet alappilérének nevezi.²³ A remény tulajdonságai Rahner szerint a következők: „A remény isteni erénye által az ember mindennel elégedetlen, ha az nem egyenlő a felfoghatatlan és végtelen Istennel. (...) A remény annyira vakmerő, hogy Istent akarja érinteni. Azt is tudja természetesen, hogy vállalkozása abszurd lenne, ha nem az hordozná, aki felé törekszik, ha léte legmélyéről nem éppen Isten miatt fakadna fel ez a vágy, ha nem Isten tenné lehetővé, és nem ő hatalmazná fel arra, hogy őt remélje. Isten által és Istenben reméljük, hogy megkapjuk őt.”²⁴

²¹ Karl Rahner: i.m. 212-213. old.

²² Keresztes Szent János: *Szellemi páros ének 1111.* in. *Keresztes Szent János művei II.*, Györi Kármelita Rendház, 1995, 181. old.

²³ Vö. Karl Rahner: i.m. 364. old.

²⁴ Uo. 365-366. old..



Keresztes Szent János ehhez nagyon hasonló gondolatot fogalmaz meg: „A reménynek ugyanis állandó hatása a lélekre az, hogy ez utóbbi fölemeli szemeit, és kizárólag Istent szemléli. (...) Mivel a lélek folyton csak Istent nézi, semmi mást még csak egy tekintetre sem méltat, s kizárólag Istenben találja örömét – annyira tetszik az ő kedvesének, hogy nem túlzás, ha azt mondjuk, hogy lélek annyit kap tőle, amennyit tőle remél.”²⁵

Az Istenben való élet alapja Isten szava, amely ígéreteket tartalmaz számunkra. Ez megváltoztatja az életszemléletünket: „Megtiltja, hogy mi magunk határozzuk meg a boldogságunkat, megtiltja, hogy saját erőnkkel harcoljunk a boldogság nekünk tetsző paradicsomáért. Erről a »a remény elleni reményről«, a határtalan, korlátot nem ismerő, kizárólag Istenre irányuló reményről beszél a keresztény hit, ha igazi hit, s nem csupán annak pótléka.²⁶ Még az örök élet számára sem ígér »paradicsomot«, olyan boldog kertet, amelyben jól érezzük magunkat. Nem teremtett ajándék vár ránk, hanem maga Isten.”²⁷ Erre az emberi személyt egészen kiüresítő és Isten előtt megnyíló reményre jutott el Lisieux-i Szent Teréz: „Életem alkonyán üres kezekkel jelenek meg színed előtt, mert nem kérem tőled Uram, hogy számba vedd műveimet. A mi igazvultunk csupa folt Teelőtted. Én tehát a Te Igazvultodba akarok felöltözni, és Szeretettedtől akarom megkapni azt, hogy mindörökre bírjalak Téged”²⁸

Folytassuk tovább Rahner gondolatvilágát a hit, remény és szeretet összefüggésének vizsgálatában. Szerinte a remény önállóan birtokolja azt, ami a hitre és a szeretetre jellemző, ezért összeköti a kettőt. Nem csupán köztük van, hanem középpontot is képez. „A hétköznapi élményvilágban az ember csak azt reméli, amit birtokol. (...) Isten »birtoklása« (...) abban áll, hogy az ember radikálisan túlhaladja, mintegy kiüresíti magát, beleveti magát Isten mélységesen mély igazságainak titkába;

²⁵ Keresztes Szent János: *A lélek sötét éjszakája* 2. könyv 21, 7-8, in. Keresztes Szent János művei II., Győri Kármelita Rendház, 1995, 144. old.

²⁶ „A hit pedig alapja annak, amit remélünk, bizonyítéka annak, amit nem látunk.” (Zsid 11, 1)

²⁷ Vö. Karl Rahner: i.m 367-368. old.

²⁸ Lisieuxi Szent Teréz: *Önéletrajz*, Ecclesia, Budapest, 1995, 319. old.



radikálisan túlhaladja és kiüresíti önmagát a szeretetben, amely részünkről nem ajándék, hiszen kizárólag Istentől ered. Tiszta »befogadásról« van tehát szó, a szeretet közösségének kölcsönössége él benne, de amit mi adunk ehhez a kölcsönösséghez, az is Istentől jön. (...) Még egyszer erőteljesen kell hangsúlyoznunk: a lényeg az »el önmagamtól« mozdulata és mozgása, amellyel átadjuk magunkat az igazság és a szeretet Istenének, a felfoghatatlan és kimeríthetetlen Istennek (...) Ezt a kiszabadulást, önmagunk »kiüresítésének« mozdulatát a remény szó juttatja kifejezésre – s így teremt egységet a hit és a szeretet között. (...) Az örökkévalóságban bennünk élő szeretet csak akkor igazi, ha megtalálható benne a remény jellegzetessége. Ezen az alapon lehet nem csupán azt mondani, hogy a »szeretet által alakított remény« hanem azt is, hogy »a remény által alakított szeretet«. (...) A remény az igazság és a szeretet befogadásának alapvető tulajdonságát juttatja kifejezésre, azt az »el önmagamtól« mozdulatot, amely teljesen Istennek adja át magát.”²⁹

Szenháromságról nevezett Boldog Erzsébet is megtapasztalja azt, hogy a Szenháromság szeretetközösségébe való belépés feltétele ez az önmagunkból való kilépés mozdulata, amely mint láttuk a hit által éltetett reményben és az ezeket átfogó szeretet gyakorlása által lesz megélhető. „Úgy tűnik nekem, hogy a halálom után küldetésem lesz vonzani a lelkeket, segítve őket, kilépni önmagukból, hogy Istenhez csatlakozzanak egy egészen egyszerű és egészen szerető mozgásban, és megőrizve őket ebben a nagy csendben, ami megengedi Istennek, hogy beléjük helyezze magát, és Önmagához tegye hasonlónak őket.”³⁰

²⁹ Karl Rahner: i.m., 373-376. old

³⁰ 335. levél – 1906. október 28. in. Elisabeth de la Trinité : Oeuvres complètes, Édition du Cerf, Paris, 1991.

MARCELL ATYA



MARCELL ATYÁVAL NAGYMAROSON

A Nagymarosi Ifjúsági Találkozó már régóta célként lebegett a szemem előtt. Az idén nyáron elterveztem, hogy a Missziós Ifjúsági Csoporttal megszervezzük az utazást. Tervünk szerint, hívtuk a fiatalokat, hogy a Hit évének kezdetén felébredjen a szívükben a hit, és környezetükben is megmutassák ezt.

A szervezés már a Találkozó előtt két hónappal elkezdődött, hirdettük a környékbeli templomokban és hittanórákon, hogy minél többen jöjjenek.

Nagyon lehangoló volt, hogy két hónapig csak 20 körül volt a jelentkezők száma, a fogadott busz pedig 60 személyes. Kaptam már olyan tanácsot is, hogy mondjak le erről az utazásról. Nem mondtam le róla. Kitartóan hirdettem tovább, most már az idősebbek körében is, és a saját ismerőseim, barátaim, volt évfolyamtársaim között is. Még mindig csak 25 személy volt a listámon, pedig már nagyon közel volt az indulás ideje.

Akkor döntöttem el, hogy abba hagyom a szervezést. Rábíztam az egészet Marcell atyára, mondtam neki, hogy most már nem tudok tenni semmit, szervezze tovább Ő. Megtette.

Egyik napról a másikra felugrott a létszám 40-re, 4-6 személy jelentkezett egy-egy helyről. Bár mindig voltak lemondások is, de akkor helyettük dupla létszám jött. Nagyon érdekes, de az utolsó este is volt még jelentkező. Így összesen 46-an utaztunk el, papi kísérettel és áldással.

Már a buszon kiderült, hogy aki eljött, annak ott kellett lennie. Hangulatos utazásunk volt, izgalmakkal tarkítva. Útközben ugyanis olyan híreket kaptunk, hogy lezárták az utat, kerülőt kell tennünk. Némi tanácskozás után úgy döntöttünk, mégis arra megyünk, amerre terveztük, és imádkoztunk, hogy át tudjunk menni a tervezett úton. Meghallgatást nyertünk. Marcell atya közben járt értünk.

A Találkozó mottója volt: „Égni kell, annak, aki gyújtani akar...” A választott énekünk pedig: „Szentlélek jöjj, lobogó láng...” Lelkesedésünk nem hagyott el minket, és a programokon való részvétel tovább erősítette és lobogtatta a kis lángunkat. Mindegyik korosztály jól érezte magát. Volt velünk alsós, felsős gyerek is, kamaszok, fiatalok, idősebbek. Missziós Csoportunkat az aktív tagok képviselték.



A hazafelé való utunk újabb meglepetést tartogatott. Egyik utasunk nagyon köszönte, hogy útközben beszéltem a buszon a kármelita Marcell atyáról. Elmondta, hogy egy betegért szeretné kérni imánkat, aki három gyerekes édesanya, és lemondta róla az orvosok. Nagy bizalommal kérte az imát, és még nagyobb lelkesedéssel mondta el többször is, hogy ez nem lehet véletlen. Éppen itt van ő is velünk, éppen Marcell atyáról hall, és éppen kapja a hírt otthonról.

Nagy hálával gondoltam Marcell atyára, és vasárnap délután ez a hálám még tovább nőtt. Megérkezett a vihar, forgószél, eső. Milyen jó, hogy ez nem szombaton ért el bennünket! Mi még napoztunk a nagymarosi plébánia kertben a Szentségimádás alatt, a Szentlélek enyhe fuvallatát éreztük a Szentmise alatt.

Köszönjük Marcell atyának a szervezést és a lebonyolítást. Imádkozunk, hogy mielőbb boldoggá és szentté avassák. Kérjük, hogy járjon közben értünk továbbra is, erősítse bennünk a Szűz Anya iránti szeretetet és bizalmat, hogy a Hit évében is Jézus Anyja vezessen bennünket Szent Fia felé!

*Nyőgér Dezsőné
Anna*

ELMÉLKEDÉS

ŐSZI GONDOLATOK

Fr. Tavas Béla OCD – Budapest

Ősz elején még sokszor verőfényes kellemes idő van, azonban a levegőben mégis az elmúlás kesernyés lombszaga érződik, és valami leírhatatlan szeretet vibrál a levegőben. A nyár, távozóban még néha visszaint egy-egy meleg napon, de ereje már megfogyott és pihenni vágyik. Az erdők szélén még nyílnak a virágok, de hajnalban már hideg harmattól hajtják le fejüket. A déli napsütésben még magasra emelik szirmukat, de mikor az utolsó lángnyelvek is ellobbannak a hegyek mögött, az ősz hideg leheletétől borzongva húzzák össze magukat. A hajnali hidegek fehér ködfátylat terítenek erdőre mezőre, és csak a varjak káromgása veri fel néha a csendet.

A fák leveleinek színesedő szépsége újra az elmúlást idézi számunkra, és mi ismét a temetők csendje felé fordulunk, hogy lelkünk ebben a csendben találkozjon azzal a másikkal, akit annyira szeretett. Isten gondoskodó szeretete, hogy még az elmúlás is ilyen szép, és gyengéden öleli magához a lelket. A temetők csendjében összeér az ég és föld, hogy a szeretet ölelésében forrjanak össze a lelkek. Régi emlékek kelnek életre, hogy majd újra a mindennapi feledés mélységeibe süllyedjenek.

De a halál valóban elmúlás, ami visszavonhatatlanul elszakít a világtól, szereteteinktől? Isten munkája örök, el nem múló csoda, a szép tökéletes harmóniája, aminek csúcspontja az ember. A természet nem hal meg, csak pihen és megújul. Mint ahogy az ember sem hal meg, „hanem az életbe lép” (Lisieux-i szt. Teréz), az igazi véget nem érő életbe. Az örök szeretetbe, amely teljesen áthatja azt az „új embert, aki Isten képére lett teremtve, igazságban és valódi szentségben” (vö. Ef. 4.24), hogy övé legyen a föld és vágyakozzon teremtője után. Mert a halál nem elmúlás, hanem születés, a sír nem börtön, hanem kapu, melyen beléphetek Isten országába.

Ez a földi élet pedig előképe lehet annak a másiknak, ha békét tudok teremteni szívemben, ha keresem a csendes elmélkedés lehetőségét, mert így Megváltóm szerető karjaiba simulhatok. Lehet, hogy ez a tisztulás fájdalommal jár, de ha van bennem alázat, és bizalommal Megváltóm felé tudok fordulni, ezek édességgé válnak. Ez az édes megnyugtató öröm, belemerülni a végtelenbe, a teljesen fel nem fogható szeretetbe. Ezért csak homályosan látni, sőt nem is látni, csak sejteni lehet, milyen is lesz az a másik élet, ha ez ilyen édes.

„NEKED SZÜLETTEM...”

AVILAI SZENT TERÉZ SZÜLETÉSÉNEK 5. CENTENÁRIUMÁRA KÉSZÜLVÉ

MEGOSZTÁSOK



Az Alapítások könyve XXVIII–XXIX–XXX és XXXI fejezetek

Mennyire fontos dolog az, hogyha egyszer beláttuk, hogy Istennek szolgálunk valamiben sohasé nézzük beteges voltunkat s akármilyen áldozatunkba kerül is szánjuk rá magunkat mert hiszen elég hatalmas Ő ahhoz, hogy a gyöngéknek erőt, a betegeknek pedig egészséget adjon. Ha pedig ezt nem akarná megtenni akkor is legjobb lesz a mi lelkünkre nézve ha szenved s az Ő dicsőségét és becsületét tartva szem előtt megfedkezik önmagáról. Mert hiszen mire való az élet mire az egészség ha nem arra, hogy elveszítsük ezért a mi nagy Urunkért? Higgyétek el nővéreim, hogy mindig jól fogtok járni ha ezen az úton haladtok. Ami engem illet megvallom, hogy hitványságom és gyávaságom nem egyszer keltett bennem ez irányban félelmet és kétséget azonban nem emlékszem egy esetre sem, hogy amióta az Úr kegyelméből viselem a sarutlanok ruháját sőt már néhány évvel azelőtt is ne adta volna meg nekem az Ő nagy irgalmában a kegyelmet ezen kísértések legyőzéséhez. S ahhoz, hogy rászánjam magam arra amiről azt gondoltam, hogy nagyobb dicsőségére válik bármennyire nehéz lett légyen is egyébként. Egészen világosan megértettem mindig, hogy vajmi kevés az amit én ilyen esetben a magam erejéből teszek, de hiszen Isten nem is kíván részünkről mást mint ezt az elszántságot, s ha ez megvan a többit elvégzi Ő maga. Dicsértessék és áldassék mindörökké Ámen.

„NEKED SZÜLETTEM...”

*Szent Józsefről elnevezett Csikszeredai
Világban Élő Kármelita Testvérek*

A MAGYAR KÁRMEL KINCSEI

KELLER LŐRINC JUVENÁL OCD (1921 – 2009)



ÉLETEM (2. rész)

Széled a család

Ldősebb testvéreim lassanként készültek, és egymás után elhagyták az ott-hont. Édesapám előre látta ezt a folyamatot, elhatározta, hogy felajánlja családját Jézus Szentséges Szívének, – mégpedig ünnepélyes keretek között. Emlékszem, hogy a kapuban vártuk édesapámmal a plébános urat. Egy idős papbácsi volt, a Steiner plébános közvetlen elődje. Bevezettük a szobába, és ott a családi oltár előtt elimádkozta a felajánló imát. Kezét fogva vezettem ki az utcára. Azóta a Jézus Szíve ünnepet családi ünnepnek tartottuk, úgy, mint a Kármelhegyi Boldogasszony ünnepét (júl. 16), és Szt. Antal ünnepnapját. Ez utóbbival kapcsolatban érdekes élményem volt. Mint már említettem, édesapám nagyon tisztelte védőszentjét. Éveken keresztül ezen a napon több szegény ember is megjelent nálunk, és részt vettek az ünnepi ebéden. Ez még a tanyán is tovább folytatódott. Mai napig is rejtély előttem. Még itt említem meg, hogy édesapám a téli estéken gyakran énekelt. Rendszerint ott ültem a bal térdén és figyeltem az éneket. Ekkor tanultam meg a kármelita énekeket: „Máriához, drága Szűzanyánkhhoz...”, a prágai Kis Jézus énekét: „Szegény fejünket ...”, Szt. Terézia Anyánk énekét: „Szűz íme tárva a menny kapuja látod...”, Szt. Józsefhez: „Nagy Szt. József, Dávid sarja, a Szent Szűznek támasza...”, Kis Szt. Teréz ének: „Kármel ősi szent hegyén csillag támadt égi fény...”, és a lengyel himnuszt: „Isten, ki lengyelt oly sok számos évben... – édes hazánkat ó add vissza nekünk...” Édesanyám is szívesen hallgatta. Nincs kizárva, hogy nagyapáék lengyelül énekeltek előtte kisgyermek korában.

Az első, aki kirepült a családi fészekből, András bátyám volt. Mikor először említette meg Édesapánknak, hogy kármelita akar lenni, elment Győrbe és előhozta fia szándékát Hárs Ágoston atyának. Ennyi volt a válasz: „Meg kő próbá-



nyi.” András bátyám meg is próbálta: bevonult Györbe. Három újonctársa lett. A legidősebb Marton Boldizsár 37 éves Zalaegerszegi tanár, (a későbbi Marcell atya), Csapó Imre, András unokatestvére, és Csapó Gábor testvér. András rendi neve: Oltáriszentségről nev.Tarzius testvér. Beöltözésük 1928 júl. 15.-én történt, újoncmesterük a nagy tudású Ernő atya volt. Mindhárman ki is tartottak, és ideiglenes fogadalmat tettek 1929 júl. 16.-án, Kármelhegyi Boldogasszony napján. Én is elmentem édesanyámmal ezen a napon, és meglátogattuk őket. Lovas kocsival mentünk, Csapóék is ott voltak, és nagy volt az öröm a családban.

Minden bizonnyal Marcell testvér is ott volt, legalább is köszöntötte két fogadalmas társának szüleit. Erre határozottan nem emlékszem, de a következőkre annál inkább. Míg a felnőttek beszélgettek, én csak András bátyámat néztem, szemem állandóan rajta függött. Tetszett a ruhája, de különösen a kapucni ragadott meg (a csuklya). Egyszer csak megszólaltam: „Te Andris, minek az a sipka a nyakadon?” Erre persze, nagy nevetés tört ki, különösen is a szerzetesek között. Még kispap koromban is emlegették, hiszen ez a mondás tovább élt a kolostorban.

Marcell atya, hármuk közül a legidősebb, róla még fogok szólni, hiszen boldoggá avatására készül a Rendünk, már nagyon várjuk. Gábor atya a Csapó családból volt, róla is fogok még szólni.

További távozók a családból

A második, aki szárnyra kelt a családból, Kati nővérünk volt. Őt egy ménfőcsanakai gyári munkás vette feleségül. Emlékszem az esküvőre: kora délelőtt volt a templomi házasságkötésük, s utána a lakodalom a lakásunkban. A nagyszobában szerény, bensőséges összejövetel volt. Úgy, mint abban az időben szokás volt.

Harmadikként Ilonka nővérünk röppent ki a családi fészekből. A győri nádorvárosi polgári iskolai tanulmányai idejében megbetegedett: tüdőbaj támadta meg. Az orvos azt ajánlotta édesapánknak, hogy engedje ki Belgiumba, és ott a tengerparti városban a jó levegő hatására könnyebben helyre fog jönni. Édesapám meg is fogadta a tanácsot. Abban az időben Hollandia és Belgium fogadott

magyar gyermekeket egy időre. Az orvos segítségével sikerült is Ilonkát bejuttatni az egyik Belgiumba induló csoportba. Ott nagyon jó családba, egy özvegyember házába került, akinek a lánya pár évvel volt idősebb Ilonkánál. Néhány hónap múlva igen bensőséges kapcsolat alakult ki a két család között. Amikor Ilonka hazajött látogatóba, bőségesen elhalmozták ajándékokkal, és egyébként is sokszor küldtek csomagokat a családunknak. Amíg kint volt, az ottani orsolyita nővérek középiskolájába járt.

Mariska nővérünk a soproni Isteni Megváltó nővérekhez járt, és oda is lépett be később.

Gyuri bátyámnak emlékszem a bérmlására. Grösz József, győri segédpüspök bérmlalta, aki később kalocsai érsek lett. Bezenyán bérmlkozott, és 1926 őszén elment a győri Kármel Juvenátusába, ahol azokat a fiúkat nevelték, akik kármeliták akartak lenni (kisszeminárium). Ők a győri Bencés Gimnáziumba jártak ki tanulni. Évente a nagy vakáció idején jöhettek csak haza 2-3 hétre. Ezekben az években már szinte sohasem volt együtt a család. Hol az egyik, hol a másik jött haza egy rövid időre. De az egész család soha nem volt együtt.

Elemi iskolában

Hegyshalomban csak két elemi iskola volt, mindkettő felekezeti. Az evangélikus templom közelében az evangélikus tanulók részére, a régi községházzal szemben, valamivel főntebb, a katolikus tanulók részére. Abban az időben Varga János volt az igazgató, és egyben a kántor is. Gyuri bátyánk még ebben az iskolában tanult. De mivel a húszas évek elején egyre több lett a magyar iskolás, már magyarul is tanítottak, és már épült az új iskola is a Kossuth u. végén, a gödörtől pár méterrel.

Én 1927. szeptember hónapban kezdtem meg elemi iskolai tanulmányaimat. Az iskola igazgatója ekkor Faltusz János volt. Rajta kívül még két tanítónő volt: a Faltuszné, és az állomásfőnök lány, Unger Margó. Első osztályban Faltuszné tanított, és első iskolaszerelem a palatábla, palavessző és a spongya volt.

Pár héttel az iskolaév megkezdése előtt érkezett meg az új plébános, Steurer József. Én is ott voltam a templom előtti bal oldali utcában. Somodai József hozta kocsival, két szép paripával. Feszesen ült az ülésen. A templom előtt megálltak, az új plébános bement a templomba, a nép betódult utána, és megkezdődött a fogadási ceremónia. Többször is találkoztam vele, ő tanította a hitant. És természetesen a templomban is.

Már óvodás koromban jártam vasárnap és ünnepnapokon a templomba. Emlékszem a német énekekre és imákra. 80 éves koromban egyszer csak eszembe jutottak a német imádságfoszlányai. Addig évtizedeken keresztül eszembe se jutottak.

Az új plébános megtartotta a rendet. Német és magyar szentbeszédeket mondott, és természetesen az énekek is ennek megfelelően hangzottak. De fokozatosan tört előre a magyar nyelv a szertartásokban, hisz a magyarság a háttárállomás következtében egyre gyarapodott. A szentmise szövege latin volt, de ez nem volt probléma.

Szentbeszédei tartalmasak voltak. Tőle távol állt a mennydörgős beszéd. Még a hittanórákon sem hallottam kemény beszédeket. Persze, akkor még volt fegyelem az iskolákban. A kántorral együtt hamarosan megszervezték az énekkart és a labdarugó csapatot is támogatta. A mérkőzéseken, ha csak lehetett, ő is jelen volt.

Vasárnaponként rendszeresen jártunk templomba, később gyakrabban is.

Az I. osztályban színdarabot is adtunk elő, én is szerepeltem. Hosszú éveken át őriztem erről egy fényképet. Terussal együtt vettek le, ő egy babát tartott a kezében.

Krich-pusztán

Édesapánk bővíteni akarta a gazdaságot, és ehhez kedvező alkalom kínálkozott: egy Nezsideri nevű zsidó család bérlőt keresett a 90 holdas birtokuk kezelésére, ill. megművelésére. A két idősebb lány néha el is jött a tanyára. Meg is egyeztek: 8 évre vette bérbe édesapánk a birtokot. Bizony, erre fel is kellett készülni: vettünk a már meglévő Rigó lovunk mellé még két másikat: a Sárgát és a Csinost. Ez utóbbi tényleg meg is érdemelte a nevét: alacsonyabb és kisebb volt a másik kettőnél, de kövérebb, és nagyon lusta volt. Rendszerint a Sárga volt a párja, és mindig ez húzta meg a kocsit először, és a Csinost többször kellett ostorral is ösztönözni, hogy elinduljon. A Rigó legtöbbször egyesben ment. Jóakarátú, fekete színű ló volt, legtovább ez szolgált nálunk, soha semmi bajunk nem volt vele.

A Csinosnak szokása volt, hogy amikor munka után helyére engedték, hanyatt feküdt, és lábait az ég felé tartva rugdalózott. A meglévő tehenek mellé is vettünk még egyet, valamint kocsit is venni kellett a földművelő munkákhoz. Mindez a beruházás igen sok pénzbe került.

1928 tavaszán ment ki a család a tanyára, édesanyám igen nehéz szívvel. Ismét el kellett hagyni a jó szomszédokat, és ismét messze került a templomtól is, de nem szólt semmit. Legalább is a gyermekei előtt nem. Bizony, a legnagyobb áldozatot ő hozta, nagyon ritkán jutott el templomba, csak ha lovas kocsival bevitték. A tanya Hegyeshalomtól jó 3 km-re volt Mosonszolnok felé, Levél községtől kb. 2 km-re, a vasút mellett, ahol állt egy vasúti őrház is, amelyben egy vasutas édesanyjával együtt lakott. Nem messze volt még egy tanya, de azután semmi, csak föld meg föld mindenfelé. Beláthatatlan üresség.

E nagybirtokot hárman művelték: édesapám, Lajcsi bátyám, és egy szolga Kunszigetből, aki csendes, jó fiatalember volt. De a fő munkás Lajcsi bátyám

volt, aki hallatlan munkabírással, nagy erővel és kedvvel rendelkezett. Édesapánk többnyire a gazdaság adminisztrációs ügyeit intézte, így a munka neheze a bátyámra hárult. Anti bátyám, aki a vasútnál, mint váltó-kezelő dolgozott, szabad óráiban a teheneket, borjakat őrizte. Aratáskor Szabó sógorom Kati nénémmel együtt besegítettek. Ebben a munkában nekem is részt kellett vállalnom: aratáskor pl. kötelet terítettem.

1928 tavaszától a tanyáról jártam be az iskolába gyalog. Bár már akkor tudtam kerékpározni váz alatt – a jobb lábamat áttéve, mert az ülést még nem értem el, de inkább gyalog mentem. Élveztem a sétát, különösen tavasszal. Aki nem tapasztalta, az nem tudja még elgondolni sem, mily felüdítő utak voltak ezek. Nem emlékszem, hogy valaha is elfáradtam volna. Arra sem, hogy az iskolából akár csak pár napra is hiányoztam volna. Akkoriban délelőtt is és délután is volt tanítás, és mi, tanyai gyerekek az ebédidőt az iskolában töltöttük. Ott ebédeltünk. Édesanyám készített valamit, vagy adott pár fillért. 10 fillérből nagyon elégséges eledelt lehetett venni. Szívesen vettem szentjános kenyeret, 2 fillérért egy csomót kaptam. Egy tojás 2 fillér volt, legalább is a közelben levő sajtgyár ennyiért vette át. Sok tyúkunk volt és édesapám kerékpárral hordta be eladni.

Az elemi II. osztályában is Faltuszné tanított. Kedvesen emlékszem rá. Fiom, jó lelkű tanítónő volt.

Jóllehet tanyán laktunk, de vasárnap mindig részt vettünk a szentmisén. Sajnos, itt is édesanyánk volt az áldozat, mert ő csak úgy jutott el, ha kocsi-val bevittük. Valakinek otthon kellett maradni a tanyára vigyázni, és még a Terus is csak pár éves volt. Bár akkor még hasonlíthatatlanul nagyobb volt a személy- és vagyonbiztonság. Ő ezért a vasárnap délutánt imádságban töltötte – ünnepi ruhában. Édesapánk rendszeresen áldozott. Egy emlék...: már reggeltől készült rá. Egy bizonyos vasárnap gyalog indultam a szentmisére. Hamarosan utolért, amint nyugodtan lépegettem egy vasrúdból készült sétatálcával a kezemben, amit az akkor épülő finánc-laktanya félredobott anyagaiból készítettek a munkások és osztogatták a gyerekeknek. Édesapám tehát utolért, megállt melletttem, és felültetett a kerékpár vázára, és én a kormányra akasztottam a „sétatálcát”. Egyszer csak nagy recsegés-ropogás: a pálca beakadt a küllőkbe, és néhány el is törött. Édesapám leszállt, arca elvörösödött és pár perc múlva csak ennyit mondott: „Szerencséd, hogy áldozni készülök.” És ezzel el volt intézve a



dolog. Ő munka közben is a Jó Istennel volt. Sokszor vezettem a lovat szántás-kor vagy kukorica-töltésnél, és el-elszólásaiból észrevettem, hogy a Jó Istennel beszélget.

Az elemi III. osztályát is ebben az iskolában végeztem, az állomásfőnök leánya, a Margó volt a tanítónő. Fiatalon halt meg tüdőbajban. Gimnazista koromból emlékszem az utolsó találkozásunkra. Arca fehér volt, tekintete nagyon szomorú, mintha meg akart volna szólítani, de csak nézett-nézett. Szomorú tekintete még mindig szemem előtt van. Sokat imádkoztam és imádkozom érte. Halála előtt felvette a végső szentségeket.

III. osztályos koromban kezdtem el minisztrálni, és ettől kezdve minden vasárnap minisztráltam úgy a szentmisén, mint délutánonként a litánián. A nagy vakációban – aratás kivételével – minden nap bementem a faluba, csak azért, hogy minisztrálhassak. Ekkor, 1930-ban áldozócsütörtökön voltam elsőáldozó. Sajnos, különösebb lelki élményt nem jelentett számomra. Arra emlékszem, amikor mentem hazafelé, elértem a Bánya közelében a sorompóhoz, Anti bátyám éppen szolgálatban volt: odalépett hozzám, köszöntött, gratulált és megszólt. Nagyon jólesett az ő figyelme és szeretete.

1928 nyarán értesítést kaptunk a győri Kármelből, hogy András bátyámat – Tarzícusz testvért –, kiküldik Csapó Imre Gábor testvérrel együtt Rómába, a Rend Nemzetközi Főiskolájára, az ún. Teresianumba, teológiai és filozófiai tanulmányok elvégzésére. Ezért, mivel 5 évig nem jöhetnek majd haza, most hazalátogathatnak szüleikhez, még pedig a templom búcsúnapján, Szt. Bertalan ünnepét követő napon.

Nagy készülődés kezdődött, és természetesen a faluban levő házukba vár-tuk a három vendéget. Meg is érkeztek Hajós Miklós atya és a két említett kis-pap. Részt vettek a szentmisén, utána ünnepi ebéd, majd beszélgetés. De ennek a pár boldog ünnepi órának is vége lett, és következett a búcsúzás. 5 évig nem láthatjuk egymást, kint lesznek Rómában, a messzeségben!

Bizony, igen nehéz percek voltak! Elsősorban ismét csak Édesanyánknak. De „mint erős asszony”, vállalta, odaadta gyermekét Istennek. Ezt az áldozatot már meghozták szüleink akkor, amikor 1929 nyarán ez a fiuk bevonult a győri Kármelbe.

De hamarosan búcsúzott a második gyermek, Ilonka néném is. Belgiumban végezte a tanítóképzőt, de közben már Ő is érezte Isten hívását, és jelentkezett Belgiumban az Orsolyitáknál. Míg tanult, addig egyszer-kétszer hazajött, a házigazda vállalta az útiköltséget. De elérkezett a pillanat, amikor végleg el kellett válnunk. Nagyon emlékszem arra a „szomorú napra”. Abban az időben, még a II. Vatikáni Zsinat előtt a szerzetesek nem jöhettek haza.

Édesanyám részére ez volt a legnehezebb – napokon keresztül siratgatta. Bizony, ő többet már nem látta nagyon szeretett leányát. A zárdában a Filippa ne-

vet kapta. Egész életében nagyon boldog volt, mindig I. és II. osztályt tanított. A világháborúban a zárda lakói a németek elől Franciaországba menekültek. Ott súlyosan megbetegedett, de a háború után, amikor visszakerültek otthonukba, meggyógyult, és folytatta tovább a tanítást.

A harmadik búcsúzó gyermek Gyuri bátyám volt. 1930-ban fejezte be a IV. gimnáziumot, és ez év nyarán búcsúzott végleg. Ugyanis akkor, ha valaki már elérte a 15 éves kort, a juvenátusból átmehetett a noviciátusba, és megkezdhetette a rendi életet. A család, de leginkább édesanyánk számára ez ismét egy nehéz, szomorú nap volt.

Az újoncmestere Marcell atya volt, András bátyám (Tarzícus atya) novícius társa. Rendi neve Illés testvér lett. 1931 júl. 16.-án tette le fogadalmát. Meglátogattuk ezen a napon. Egy pár percig külön is beszélgetett velem. Nagyon emlékszem rá, arra buzdított, hogy sokszor köszöntsem a Szűzanyát Gábor Angyal üdvözlő szavaival: „Ave Maria!” Egy ideig gyakoroltam is, de azután abbahagytam. Ugyanígy voltam a Skapuláréval is. Ebben az időszakban, lehet, hogy a fent említett napon vettem fel. Jácint atya, egy nagyon fiatal kármelita pap adta fel. Egy darabig hordtam, de azután elhagytam. Családunkban valószínű, hogy mindenki felvette, de a leghűsegebben édesanyám és édesapánk viselte, neki, mint harmadrendinek, nagy skapuláréja volt. Láttam, amint édesanyám többször ki-mosta.

Visszatérve iskolás koromra: a IV. osztályt a katolikus iskolában végeztem. Hegyeshalomban egyre több lett az iskolás gyermekek száma, a német katolikus iskolások meg nagyon fogytak. Így tudtak helyet adni egy osztálynak. A tanítónk keresztnéve Bertalan volt, a vezetéknevére már nem emlékszem. Becsülettel végezte tanítói kötelességét. 1928 tél elején az egész család ideiglenesen beköltözött Hegyeshalomba, de nem a saját házukba, mert ott Kati nénémek laktak, – a református templom közelében, a Dubich szomszédságában – és mert édesanyánk várta a 12. gyermekét. 1929 januárjában meg is született. A keresztségben a József nevet kapta Ilonka nénénk pártfogójának tiszteletére (Belgiumban őt Zsefinek hívták) és ő nevezte a kis testvérünket is Zsefinek. Rajta is maradt ez a neve haláláig

Ebben az évben Mariska nővérünk megjött Sopronból, ahol az egészségügyi iskolát végezte. Egy rövid ideig az Isteni Megváltó Nővérek Rendjébe lépett, de nem bírta idegileg és hazajött. Rövid ideig volt otthon, hamarosan elment Budapestre, ahol egészségügyi munkát talált, és ebben dolgozott a nyugdíj idejéig.

1929 őszén bérmálkoztam, Grösz József, a későbbi kalocsai érsek bérmált. Béрма-keresztapám Somodai József volt, a híd közelében laktak, a bécsi út mellett. Köztisztviselőként álló gazdálkodó volt. Ő még megérte pappá szentelésemet. És mikor, mint pap, megcsókoltam kezét, kibuggyant a könny a szeméből.

Ebben az évben októberben Kató nővéremnél laktam, így el tudtam járni es-

ténként az októberi litániákra ministrálni. Az egyik este irtózatos vihar zúdult a falura. Eső esett, és hideg szél száguldott végig a falun, fújta-hordta az esőt. Alig tudtam menni, de végül mégis csak megérkeztem a templomba. Benyitok az ajtón – senki. A sekrestyében a plébános úr már felöltözve és a Német bácsi, a harangozó és sekrestyés már meggyújtotta a gyertyákat az oltáron. Elvégeztük a szentolvasót, a litániát annak rendje-módja szerint. Amikor végül beléptünk a sekrestyébe, a Plébános úr atyaián vállamra tette kezét, pedig elég tartózkodó ember volt és ezeket a szavakat mondta: „Édes fiam, téged a Szűzanya nagyon meg fog áldani.” Próféta szólt belőle! Most, 83. évemben mondom: a Szűzanya különös anyai szeretettel vezette életemet.

HÁLA, HÁLA, HÁLA érte!!!

Ezzel kapcsolatban jut eszembe a két zarándokutam. Az első: negyedik osztályos voltam és Burgenlandba mentünk Boldogasszony ünnepére. Gyalog mentem én is a többiekkel: magyarok, németek, horvátok voltak, egymás után érkeztek meg, és mindegyik a maga nyelvén dicsérte a Szűzanyát. Mindhárom csoport egyszerre énekelt. Úgy emlékszem, bencések vezették a plébániát. Az éjszakát a templomban töltöttük. Hazafelé a cipő feltörte a sarkamat, és édesapám felültetett a kocsira, amely a búcsúok csomagjait vitte. A másik emlék a Mária-kálnoki búcsú. Lajcsi bátyámmal voltam, aki a búcsúok vezetője volt. Még egy emlék. 1930 nyár elején szentelték pappá Marcell testvért. Az újmiséjére elvitt édesapám engem is. Akkor ültem először életemben vonaton. Velünk jött a jegyző is, akit csak úgy hívtak, hogy Frico. Marcell atyának Zalaegerszegen tanítványa volt. Arra emlékszem, hogy a karmelita templom szentélyében nagyon sokan ültek. Itt történt, hogy édesapám elment gyónni, én meg magamra maradtam – sokan voltak a gyónók, a nagy tömegben nem találtam rá... és elkezdtem sírni. Végül csak találkoztunk.

Még egy emlékem a tanyai utolsó évekből. Szüleimmel a faluban voltunk, talán Anyák Napján lehetett. Már erősen alkonyodott, amikor hazaértünk a tanyára. A kutya elkezdett ugatni, és a lovak megijedtek, megvadultak és rohantak a kocsival a kút előtt egészen a kocsiszínig, és a rúd nekiütközött a kocsiszín felső gerendájának. Ekkor a lovak megtorpantak. Kiszálltunk a kocsiból és jöttünk visszafelé a konyhaajtóhoz, és meglepetésünkre a két éves Zsefi ott állt a kút előtt. Tehát előtte rohantak el a lovak a kocsival együtt. Igazán csoda volt, hogy nem ütötték el. Az elindulás előtt a szolgára bízta szüleim a gyermeket, de a szolgát sehol sem találtuk. Megszökött. Azóta sem láttuk. Az eset nagyon megrendített mindannyinkat.

(folytatása következik...)

LITURGIA

SZENT TERÉZZEL A ZSOLOZSMÁBAN

Szent Arcról nev. Magdolna OCDS
Budapest

A zsolozsma a test imája is. Milyen mozgások vannak a a római rítusú zsolozsmában?

A z Egyház imájánál az **állás** az alaphelyzet. **Istenre tekintést** fejezi ki. A **tettre kész ember** kifejezője. A **mozgás, járás** is nagy hangsúlyt kap, különösen az ünnepélyes zsolozsmánál, amikor a pap incenzál. Mindezek a liturgikus mozgások kifejezik, hogy **„őbenne mozgunk, élünk és vagyunk.”** Az **ülés** a **nyugalom** testhelyzete. Ezt a testhelyzetet vesszük fel az olvasmányok, zoltárok alatt. Régen a szerzetesek egy felhajtott padra helyezett ülőkére (misericordia) támaszkodva zsolozsmáztak. Egy másik liturgikus mozgás a **fejhajtás**: Jézus Nevének kimondásakor fejet hajtunk. **Keresztvetés**: a zsolozsma kezdő imájának („Istenem, jöjj segítségemre...”) elején tesszük ezt meg. A három nagy Kanticum kezdőszavainál, és a liturgia végén az áldáskor vetünk keresztet. Keresztet rajzolunk az ajkunkra az Invitatorium kezdő szavainál.

Soha nem szabad elfelejteni, hogy mindig az Egyházzal együtt zsolozsmázunk, és a helyi közösség is a szentek közösségét jeleníti meg, akkor is, ha egyedül imádkozzuk el. **A zsolozsma az Egyház imája, nem csupán a liturgia része, hanem maga a liturgia!**

I. Matutinum (Olvasmányos imaóra):

„Ami engem illet, én tényleg nagyon tudok örülni, mikor a kóruson látom, hogy miképpen dicsőítik az Úristent ezek az annyira tiszta lelkek.”(Az alapítások könyve XVIII.f.)

Az Invitatorium antifónáját az előénekesek éneklik elő, majd közösen megismétli a közösség. Az imaóra a zoltáros résszel folytatódik tovább. A zoltárokhoz vagy külön-külön van egy antifóna, vagy régi római rítus szerint három zoltár egy antifóna alatt (Teréz is ezt a formát énekelhette.). Ezt úgy mondják, hogy „sub unica antiphona”. Az első zoltár intonálása után leül a közösség, és a glória versre feláll. (Itt megemlíteném, hogy minden közösségnek lehetnek saját „rítusai”, megbeszélés kérdése az egész.)



Az imádságra hívás, és a zsoltárok után következnek az olvasmányos részek. A négykötetes zsolozsmáskönyvben az első olvasmány szentírási, a második valamilyen szentnek vagy egyházatyának az írása. Ha vigiliát tartunk akkor az Evangéliumot is felolvassák. Ennek is külön liturgiája van. A felolvasó áldást kér, mielőtt recitálja az olvasmányokat. Azért kéri az áldást, hogy hitelesen tudja közvetíteni a Tanítást.

2. Laudes: átjárja a bűnbánat érzülete. Itt is, mint más szertartásokban, helyet kap az 50. zsoltár, Dávid bűnbánó imádsága, amely jó alkalom arra, hogy – mint már Nagy Szent Vazul is mondta – az imádkozó ezalatt „saját szavával vallja meg bűnbánatát”.

A régi római rítus szerint a Laudest bevezeti a versus, a doxológiával. Ha a Laudessel kezdődik a nap, akkor az Invitatorium (Imádságra hívás) vezeti be az imaórát. Majd következnek a zsoltárok. A régi rítusban itt következik a himnusz (Teréz is így imádkozta), a mi négykötetes zsolozsmánkban a **himnusz** az invitatorium után, a Laudes elején van.

A himnusz után következnek a zsoltárok, majd azok után az ún. capitulum (rövid olvasmány). A capitulum után énekeljük a rövid válaszos éneket (verzikulus). Közben az atya tömjént tesz a tűzre.

Benedictus: Miközben intonálja a főcelebráns, keresztet vetünk. A Benedictus alatt megtömjénezik az oltárt, magát a főcelebránst és a templomi közösséget. A legvégén elénekeljük mindannyian az antifónát. Ünnepeles zsolozsmában a Benedictus éneklése alatt **incenzálás** történik, ami az ősi illatál-

dozatra emlékezteti a híveket. A keresztények az első századokban tartózkodtak a füsttől, mert a pogány szertartásokban és a császárkultuszban lényeges szerepe volt a tömjén parázsra hintésének. A 4. sz. után előbb Keleten, majd Nyugaton meghonosodott a liturgiában is. A 8. sz.-tól az evangéliumos könyvet, a 12. sz.-tól az oltárt és az áldozati adományokat, a 14. sz.-tól a fölmutatott Eucharisziát tömjéneztek meg. A vesperásban és a laudesban, ill. temetéskor a 8/9. században már szerepelt. A liturgiában az Eucharisziát, az oltárt, az evangéliumos könyvet, ereklyéket és képeket incenzálnak. A celebráns tömjénezése Krisztus helyettesének szól. A liturgiában résztvevők incenzálása tiszteletadás a Szentlélek templomának. (vö. 1Kor 6,15-19). A holttest incenzálása a Krisztust hordozó ember iránti tiszteletének jele.

Könyörgések:

A könyörgéseket a főcelebráns atya az oltártól, illetve a széktől olvassa. Ezek a kollektá könyörgések. Utána következhetnek a megemlékezések, suffragiumok. Mindezek végén fogadjuk az áldást.

3. Kishórák

Az embert munka közben is éberré teszi Isten jelenlétére. „Így tehát a lélek nem azáltal halad előre, hogy sokat gondolkozik, hanem, hogy nagyon szeret.” (Alapítások könyve V.f.) A **Tertia** a Szentlélek erejét kéri minden cselekedetünkre, a **Sexta**, Keresztrefeszített Jézussal egyesít. Segít odatenni terheinket. A **Nonát** a kereszthalál pillanatában imádkozzuk. Akkor amikor Jézus kimondta, hogy „beteljesedett.” Rátekintünk, mint az élet beteljesítőjére.

„S minél több dologban igyekszünk szemlélni az Ő tulajdonságait, annál jobban tárul elénk az Ő végtelen jósága.” (Alapítások könyve VI.f.)

Ezeket a kis órákat nem ünnepélyesen imádkozzuk. A **himnuszt** énekelhetjük versszakonként váltva, a **capitulumot** (olvasmány) a celebráns, vagy a zsolozsmát vezető olvassa fel, és az utána következő verzikulust előénekesek éneklik. Mindezek végén következik az **oratio** (zárókönyörgés).

4. Vesperás

Kelet szemlélete szerint mindennap újraéljük az **üdvörténetet**. A nap pedig a biblikus felfogás szerint az estével kezdődik.

Esetek többségében ünnepélyes keretek között imádkozzuk. Imádkozási módja megegyezik a reggeli dicsérettel. Tulajdonképpen hálaadás a napunkért.

Itt is a Capitulumot (olvasmányt) a celebráns olvassa fel. A zsolozsma hagyományos rendjében most következik a himnusz. A miénkben (4 kötetes Imaórák Liturgiája) a himnusz az elején van. Ha ünnepélyesen imádkozzuk, akkor a doxológiánál (Dicsőítés) behozzák a tömjént, és a Magnificat alatt megtömjénezi az atya az oltárt, és a közösséget.

Magnificat: Kantikum. Mária hálaadó énekének, a Magnificatnak is van eucharisztikus vonatkozása. Mária emelkedett hangnemben megénekli Isten üdvözítő tetteit, amelyek mind az ő személyes életében, mind pedig a választott nép történelmében megnyilvánultak. Amikor énekeljük a Magnificat-ot, annak is van egy ünnepélyessége. „Diszesebb” tónusban énekeljük. Vannak u.n. „magnificat tónusok”.

Ezt az emelkedettséget, és hálaadást fejezi ki a tömjénezés is. Ezért a Magnificat éneklésekor kezdődik a tömjénezés.

Nemcsak a bevezető mondatokban, hanem az egész énekben is végig jelen van a hála és a magasztalás.

Ezt az éneket a Szűzanyával együtt imádkozzuk. Minden mondatunk ránk is vonatkozik. Velünk is nagyot művelt a Hatalmas, Szent az Ő neve. Személy szerint sokat gondolok ilyenkor a Kármelbe való meghívásom körülményeire, és a megtérésemre is. Nagyon sok zeneszerzőt megérintett ez a csodálatos hálaének.

A Magnificat éneklése közben az atya megtömjénezi az oltárt. Az első mondatára keresztet vetünk. Mindenek után következnek a könyörgések. A könyörgések után következhetnek a megemlékező körmenetek. Ezek végén a záróáldás. **Kivonulásra Szűz Mária aktuális antifónája.**

Completorium:

Isten szent békéjébe helyezze minke t. Vannak szerzetesrendek, ahol ezen imaóra előtt Confiteor-t, (bűnvallást) tartanak. Ez a Kármel hagyományában is benne van. Alázatra tanít, és a testvéri szeretetre. A zsoltárokat egy antifóna alatt imádkozzuk, vagy énekeljük. A zsoltárok után következik Simeon hálaéneke, a Nunc dimittis, egy saját antifónával. Ezután következik a szent csend. Csak ebben tudjuk meghallani Isten „lélegzését”.



A KÁRMEL NAGY CSALÁDJA

Egyedül az Egyetlennel

A sarutlan kármelita nővérek rovata

„ÉRTED LETTEM A TE FIADDÁ”

(Gondolatfoslányok...)

Istent nem érinthetem érzékszerveimmel: nem tapinthatom kezemmel, nem láthatom testi szememmel. Ő tiszta szellemi valóság. Keresztes Szent János atyánk tanítása szerint Isten érzeink számára sötétség. Mégis, ebben a sötétségben gyullad föl az igazi hit világossága: „Ő éj, te hű vezér, / Ő éj, a hajnalpírnál kedvesebb vagy, / Ő éj, te egyesítéd / Szerelmesével a szerelmezt, / Ki már az ő képére alakult.”³¹

Nem láthatlak, nem tapinthatlak, mégis a szívem mélyén létezel. Örülsz bennem, ha örülök, sírsz velem, ha sírok... Járod velem a földi élet útját. Egy vagyunk, mert Te így akartad, és mert én is így akarom.

Istenem, nézlek Téged Jézusban, ahogy szenvedsz, küzdesz, élsz a földön. Miattam lettél emberré. A Végtelen – földi életében – végessé lett értem. Akinek nincs kezdete, értem időbeni létezését vállalt. Fölvette a szolga alakját, kiüresítette önmagát...³²

Szerelemre gyulladt a Teremtő teremtménye iránt, és oly erős ez a szenvedély, hogy nemcsak a semmiből teremt, hanem teljesen eggyé akar válni a Végtelen a végessel, a teremtménnyel: „érted lettem a te fiaddá”³³.

A megtestesülés a misztériumok misztériuma. Erre egyedül a Mindenható képes, hogy isteni mivoltában bezárja magát a Szűz méhébe, és mint gyöngye, magatehetetlen gyermek szülessen meg erre a világra, amit Ő maga teremtett. Kiszolgáltató, mint bármelyik újszülött közöttünk. Gondoskodásra szorul Ő, aki mindent teremtett és létben tart.

³¹ Keresztes Szent János: A lélek sötét éjszakája, 5.

³² Vö. Fil 2,7

³³ Mondja Isten, az Úr Ádámnak, az első embernek (egy ókori szerző nagyszombati beszédéből).

Ember, ráeszméltél-e arra, hogy ki a te Teremtő? Mit tett, mivé lett érted?

Érintheted, láthatod, tapasztalhatod Jézusban, az emberré lett Istenben. Nincs több szakadék Isten és ember között. Örökre egy vagyunk.

Akarom a Te szeretetedet. Akarok úgy szeretni, ahogy Te szeretsz. „Én és az Atya egy vagyunk.”³⁴ „Ahogy engem szeretett az Atya, úgy szeretlek én is titeket. Maradjatok meg szeretetemben. Ha parancsaimat megtartjátok, megmaradtok szeretetemben, mint ahogy én is megtartottam Atyám parancsait, és megmaradok az ő szeretetében.”³⁵

Erre csak egy válasz van: a mindent odaadó és befogadó szeretet válasza. Krisztusban mindent nekem adott az Atya a Szentlélekben, most rajtam a sor – mindent vissza kell adnom Őneki önfelédtséggel. A szeretet akkor teljes, ha kölcsönös és önzetlen. Isten nem azért ad, hogy kapjon, hanem mert az Ő ingyenes szeretete kiárad mindenre és mindenkire. „... fölkelti napját a gonoszokra és a jókra, s esőt ad igazaknak és gonoszoknak”³⁶.

Kevés, amit adhatok: önmagam, amit Tőled kaptam. Csak visszaadom, amit kaptam, és szeretlek, ahogy tudlak. Tudom, hogy gyönyörködsz egy kis mezei virágban is, ami ma virul, holnap elszárad. Te alkottad, Te vagy benne. Mindenbe beleteremtetted magadat, a Szépséget. Az egész világ visszatükröz Téged, benne vagy, és ezért létezik, így tartod meg a létben.

Bennem vagy, ezért létezem. Nem akarok mást látni a szívemben, csak Téged. Mennyire szeretném, ha a teremtés, amit elgondoltál, megvalósulna bennem Általad úgy, ahogy Te akard!

Minden ember a teremtés teljességét hordozza önmagában, mint Isten tökéletes teremtménye, akinek alakját Ő maga is fölvette. A szeretet teljességét hordozzuk az emberi természetben Krisztus által. – „Mikor tekinteted rajtam pihent, / Szépsége bélyegét szemed reám nyomá, / S azért szerettéül úgy meg engem / S azért is lett méltó szemem / Imádni azt, mit benned láthatott.”³⁷

Látlak bennem és hordozlak magamban. A Szűzanya kilenc hónapig hordozott testedben, és egy életen át a szívében. Én is Krisztust hordozóvá akarok válni: hordozni Krisztust Máriával, miközben Ő hordoz engem.

³⁴ Jn 10,30

³⁵ Jn 15,9-10

³⁶ Mt 5,45

³⁷ Keresztes Szent János: A szellemi páros ének, 32.



Áradj belőlem másokra, áraszd szereteted mindenkire! Nézz a szememmel, szólj a számmal, hallgass a fülemmel! Érintsd testvéreimet, hogy látván lássanak és hallván halljanak... Érezzék és élvezzék a Te közelségedet, melyet csak a tiszta lelkek élvezhetnek. Tégy tisztává minket, hogy befogadhassunk Téged!

„Ó, tűzlámpák világa, / Amelynek fénysugárban / Érzéki lényem mély barlangjai / – Pedig vak volt az és sötét – / Csodás szépséggel hintenek / A kedvesükre fényt és egyben meleget.”³⁸ – Isten nem tapasztalható érzékeimmel, mégis Jézus által a Szentlélekben az Atya ajándékeként érinthetem önmagamban, a szívemmel és a testvéremben, az ő szívében. Jézust adjuk egymásnak a mindennapok egyszerű gesztusaiban: egy mosolyban, egy szerető tekintetben... „...amikor megtették ezt egynek e legkisebb testvéreim közül, nekem tettétek.”³⁹ – Mi és Jézus egy vagyunk.

Figyelnünk, mi jó a másoknak, mert az jó Jézusnak. „Örüljete az örvendezőkkel, és sírjatek a sírókkal!”⁴⁰ Meglátni a másik örömét és szomorúságát, és egy lenni vele. Ez krisztusi tett, ez a Krisztus megváltói művében való részesedés.

Uram, Jézus! Adj kétszeres részt a Te Lelkedből,⁴¹ hogy mindenkor Téged adhassalak testvéreimnek! Ámen.

Krisztus Szent Sebeiről nevezett Johanna-Andrea nővér OCD
Mindenszentek Kármel, Magyarország

³⁸ J Keresztes Szent János: A lélek dala, 3.

³⁹ Mt 25,40

⁴⁰ Róm 12,15

⁴¹ Vö. 2Kir 2,9

A világban, de nem a világból

A Világban Élő Kármel rovata



BESZÁMOLÓ AZ ORSZÁGOS VILÁGBAN ÉLŐ KÁRMELITÁK KON- FERENCIÁJÁRÓL

Leányfalu, 2012. október 5-6-7

2012. október 5 és 7-e között a Magyar Kármelita Rendtartomány Világi Rendjéhez tartozó közösségek vezetősége konferenciára gyűltünk össze Leányfalun, a Szent Gellért lelkigyakorlatos házba. Velünk volt Rafael provinciális atya és Tarzícusz atya is.

A Magyar Rendtartományhoz jelenleg 12 közösség tartozik. A konferencia elején a közösségek képviselői beszámoltak az elmúlt egy év eseményeiről, munkáikról, örömeiről és gondjaikról. Hallhattunk végleges ígérettelekekről, zárandokutakról, két kármelita atya papszenteléséről, újmisékről... Az is elhangzott, hogy egyes közösségekben hogyan olvasták, miként végezték Szent Terézia Anyánk Alapítások könyvének közösségi megosztását. Tapasztalatot cserélünk a Nyugat-magyarországi és az Észak-magyarországi régió lelki napjairól (a Kelet-magyarországi régió lelki napjára eddig még nem került sor, de Kunszentmártonban tavasztól-őszig bővelkednek kármelita atyák által vezetett lelkigyakorlatokban!). Az Országos Elnökség is, aki egy éve kapta ezt a megtisztelő bizalmi feladatot, beszámolt elvégzett munkájáról. Ez időszak nem volt mentes a feladatoktól, sok munkát adott a régió felelősök és a tartományfőnöki megbízott atyák számára. Legfőbb feladatuk volt a Statútumok átdolgozása, annak előkészítése, hogy a konferencián lehessen megvitatatni, elkészíteni a végleges változatát. Az elkészített javaslatot minden vezető előre megkapta áttanulmányozásra, ezen a konferencián ennek tükrében folytatódtak a megbeszélések, akár később is. Közös szentmise, zsolozsma, rózsafüzér, jó hangulatú egyéni vagy közös beszélgetések mind-mind hozzájárultak ahhoz, hogy egy minden szempontból hasznos, lelkiekben is gazdagító hétvége legyen a részve-



vők számára. Ahogy valaki megjegyezte: jó lenne, ha a közösségekből minél többen részt tudnának venni hasonló összejöveteleken, hasonló tapasztalatra szert tenni!

Mindnyájunk nevében köszönöm mindazoknak, akik időt, fáradságot nem kímélve dolgoztak azon, hogy ez az országos konferencia jól sikerüljön!

Amint a beszámolókból is elhangzott, a VÉK közössége helyzete nem mindenhol rózsás. Az elöregedés itt is mutatkozik, a kor, betegség következtében egyre többen lettek szórványtagok. De vannak biztató jelek, új jelentkezők is az egyes közösségekbe. Nagy kihívásokkal kell szembe néznünk, de aki Jézust követi, nem fél lemondani akár saját magáról, saját elképzeléseiről is, mert ahogyan Szent Teréz mondta – „aki Istent birtokolja, annak semmi sem hiányzik, Isten egyedül elég!”

*Kármel Ékességéről nevezett
Julianna ocds*



VÉK ORSZÁGOS KONFERENCIA

A Konferencia első reggelén a Szentírásban ezt a részt nyitottam ki: „Most tehát mindnyájan itt állunk Isten színe előtt, hogy meghallgassuk, amire az Isten neked megbízást adott.” (ApCsel.10.33.)

Hátalattal szívvel gondoltam Jézusunkra, aki mindig velünk van és vezet bennünket, és ettől kezdve csak arra tudtam gondolni, hogy „hálát adok, hogy hálát adhatok”! Elsősorban hálás vagyok a Teremtőnek, hogy meghívott, a férjemnek és a családomnak, hogy a beleegyezésükkel lehetek itt, és a közösségnek, hogy befogadtak! Köszönöm az Atyáknak és a Régió vezetőinek az áldozatos hozzáállásukat, hogy nagy körültekintéssel végezték munkájukat és hagyták magukat Vezetni!

Számomra az egység tapintható volt. Úgy gondolom, hogy mindenki személyes felelősségének érezte azt, hogy az elhangzottakkal kapcsolatban a szívét is munkába állítsa. Ez – szerintem – sikerült is!

Sokszor fáradtak voltunk, de Erőt kaptunk, amiért fáradoztunk. Személyesen megerősítést kaptam a kapcsolatok intenzívebb megéléséhez: Istennel, családdal, közösséggel! Számomra ez a HÁROM egybeolvadt!

Mivel a VÉK további sorsáról hoztunk döntéseket, ezért nekem minden testvérem fontosabb lett, mint eddig! A már elköltözöttekre, a jelenlegiekre, és talán leginkább az utánunk következőkre gondoltam igen nagy szeretettel! A fiatalokra, akiket a Kármelbe hív Égi Édesanyánk, és megtalálják helyüket a szerzetes rendben vagy a VÉK-ben.

Próbáltam érzékeltetni, ami végbement bennem, és még a Szentbeszédéről nem is szóltam! Szívem mélyéből most is csak azt mondhatom: Kedves fiatalok, hálát adok, hogy vagytok és lesztek!

Szeretettel a három napért:



RÉGIÓS LELKI NAP A NYUGAT-MAGYARORSZÁGI VÉK KÖZÖSSÉGEKNEK

Szentháromság vasárnapja előtti szombaton érkeztünk a győri Kármelbe, hogy együtt töltsünk egy napot a jó Istennel, a Szűzanyával és egymással.

Ahogy beléptünk a templomba már imádkozták a rózsafüzért. Bekapcsolódtunk és így köszöntöttük mi is a Szűzanyát. A délelőtt folyamán meghallgattuk két újmiséis atyánk, Imre és Renátó atya elmélkedéseit. Renátó atya az Alapítások könyvének 5. fejezetét elemezte, lelkiségi és gyakorlati szempontok alapján. Imre atya a megtérést, mint egy új élet mellett való döntést erősítette meg bennünk, a három kármelita egyházdoktor tapasztalata alapján. A két tanítás között a szünidőben Szent Terézia anyánk korabeli egyházi dallamokkal kedveskedtek nekünk győri testvéreink. Délben elimádkoztuk a napközi imaórát. Az ebédszünetben találkozhattunk régen látott kármelita testvéreinkkel, akik különböző helyekről érkeztek a nyugat-magyarországi régiókból. Volt alkalmunk beszélgetésre egymással. Részt vettünk a hittanteremben egy festménykiállítás megnyitóján is. Győri testvéreink agapéval kedveskedtek nekünk. Délután az első program Szentségimádás, amelyen Jézusról nevezett Szent Terézia: Alapítások című könyvéből olvasták fel egyes a VÉK csoportok tagjai az általuk kiválasztott idézeteket. Ezután kiscsoportos beszélgetésekre került sor. Minden kiscsoportot egy kármelita atya vezetett. A csoportok kijelölésénél arra törekedett Tarzi atya, hogy jól "összekeveredjünk", és ezáltal jobban megismerhessük egymást. Az ötórás szentmisét a két újmiséis atya tartotta. A templom megtelt világban élő kármelitákkal és helyiekkel. A szentmise végén Imre atya és Renátó atya újmiséis áldását adta mindannyiunkra.

Estefelé lelkiekben megerősödve és szívünkben sok szeretettel indultunk haza. Ezért a szép napért köszönetet mondunk a jó Istennek, a Szűzanyának és szervezőknek is.

Zsolnai Jánosné Magdolna OCDS
székesfehérvári Illés profétáról nev. VÉK közösség



IDEIGLENES ÍGÉRET A CSÍKSZEREDAI SZENT JÓZSEFRŐL NEVEZETT VÉK-BEN

A Gondviselő Úristen kegyelméből és a Szűzanya különleges szeretetéből 2012. július 16-án méltósággal és felemelkedett lélekkel ünnepeltük meg közösségünk a Kármelhegyi Boldogasszony ünnepét. Ft. Urbán Erik János OFM Somlyói házfőnök mutatta be a Kármelhegyi Boldogasszony szentmisét. A homília után került sor arra, amire már hónapok óta örömmel és várakozva készültem: az ideiglenes ígéretre. Bizony összeszorult a torkom, kiesett a könnyem, mikor a testvérek és a családom jelenlétében rábíztam az életem útját a Szűzanyára. A Szentmise végén rendi előljárónk (Deáky Emese OCDS) vezetésével elimádkoztuk a Kármelhegyi Boldogasszony litániáját. Majd Bartis László OCDS testvér pár szóban tisztelettel, de erőteljesen figyelmeztetett a meggondolatlan és elhamarkodott ígéretetek veszélyéről és lélekromboló hatásáról, amit ezúton is hálásan köszönök. Végén egy családias hangulatú agapén vettünk részt.

Hogy is értem el idáig? Tisztelettel röviden megosztom a kedves Testvérekkel.

„Ne gondoljátok, hogy erőfeszítéssel és szorgalommal juthattok el idáig” (TU.XXXII.14a.)

Gyergyószentmiklósi vagyok (kb. 60 km Csíkszeredától), 49 éves fémipari szakmunkás, 27 éve élünk szentségi házasságban, két nagykorú leányunk van. Amióta az eszemet tudom én „gondossággal” kerültem a Szűzanyát. Ne botránkozzanak meg, tiszteltem is, imádkoztam is, búcsúkra is eljártam, de valahogy a „tisztos” távolságot tartottam. 1996-ban a Szatmári Egyházmegyében egy személyesen irányított lelkigyakorlaton vettem részt, amin Walter Ilona SSS volt a kísérőm. Azóta is tart vele a lelki levelezés. Olvasva Szent Fausztina nővér Naplóját a következő mondat ragadott meg: „Irgalmasságom titkárnöje leszel”; „Felebarátaid iránt mindig és mindenhol irgalmasságot kell tanúsítanod” (Napló742). Na, nekem nem kellett több. Tudván ugyebár, hogy ha el akarsz valamit érní a Főnöknél, ajánlatos úgymond „jóban” lenni a titkárnővel. Ő sok mindent el tud intézni a Főnöknél. Elkezdtem ostromolni Szt. Fausztina nővért, vezessen az Irgalmas Jézushoz. És ő mint egy „vérbeli” titkárnő szelíd mosolyával a Szent Szűzhez vezetett, mert az üdvösségre vezető út „Máriával,

Jézus anyjával” (ApCsell,14) a legrövidebb. 2008. június 14-én, Szt. Elizeus ünnepén hivatalosak voltunk a marosszentgyörgyi Kis Szent Terézről nevezett Kármelbe, a Megszentelő Szeretetről nevezett Anna nővér (Walter Ilona) örök fogadalmára. Mondom a feleségemnek: természetesen ott leszünk, hisz úgysem láttunk még életnagyságban hús-vér kármelitát. Ez volt eddig. A fogadalom tétel alatt mint derült égből a vilám, úgy hasított belém egy mindent elsöprő érzés – felismerés. Valami olyasmi, hogy „hová kapálózol te ember? Itt vagy a Szűzanya virágos kertjében, mi hiányzik még?” Lehullott a fátyol, többé a „világ fejedelme” nem csavarta el a nyakamat. Már többé nem „szúrt” a Csíksomlyói Mária tekintete.

Az ígérettétel után mint egy rongy omlottam le a Csíksomlyói Mária lába előtt bocsánatot kérve és felajánlva neki az életemet. Még az elején vagyok ugyan, de a lényeg, hogy rajta vagyok az ösvényen, egy kissé szűk és meredek, de tudom, hogy az Irgalmas Jézushoz megyek. Jelmondatom is ezt sugallja: „Irgalmad többet ér, mint az élet” (Zsolt.62,4).

Megköszönöm előljárómnak, lelki asszisztenseknek, Anna nővér OCD-nek, a testvéreknek és a családomnak a sok türelmet, amit irántam tanúsítottak. Továbbra is kérem segítségüket és imájukat.



*Az ígérettétel örömevel
Az Isteni Irgalmasságról nevezett
Petrus OCDS
Sára Tibor*

*Csíkszeredai VÉK – Gyegószentmiklós
2012 júl. 20.
Szent Illés atyánk ünnepén*



REGIONÁLIS VÉK TALÁLKOZÓ MISKOLCON

Éppen egy éve, 2011 októberében – a VÉK országos konferenciáján – jött létre az új felosztásnak megfelelően a Világban élő Karmeliták Észak-Magyarországi régiója. Idén tavasszal a budapesti közösségek meghívására a miskolci testvérek érkeztek közös lelki napra a Huba utcai templomba, majd ennek folytatásaként szeptember utolsó szombatján mi budapestiek látogattunk el Miskolcra.

Igazság szerint nehezen indult ez a lelki nap. Negyven személyes busszal terveztünk utazni, de kénytelenek voltunk feleakkora busszal megjárni az utat, hiszen végül még ezt sem sikerült teljesen megtöltenünk. Családi okok, betegségek, anyagi terhek is nehezítették sokak részvételét. Bevallom engem nem villanyozott fel különösen az előző nap délután e-mailen érkezett előzetes programtervezet sem. Egészen kezdő VÉK tagként karmelita tanításra, elmélkedésre számítottam és vágytam. A levélből viszont kiderült – számomra is –, hogy a miskolci közösség lelki asszisztense, Pap Zoltán görög katolikus atya előadásának témája is szorosan ehhez fog kapcsolódni. Bizony átfutott a fejem, hogy mennyi fontos és hasznos dologra fordíthatnám itthon ezt az időt, hogy mennyire örülne a család, ha mégsem tölteném külön tőlük ezt a napot. Utólag már tudom, nagy kár lett volna engedni a kísértésnek, sok ajándékot tartogatott az Úr számomra, számunkra erre a napra.

Végül elindultunk kis buszunkkal, Pál atyával és Béla testvérrrel együtt Miskolc irányába.

Mire kiértünk az autópályára egészen jól elrendeződünk, majd közösen elmondtuk a reggeli zsolozsmát. Ezután Béla testvér olvasott fel egy elmélkedést Marcell atyáról, életének megtérése utáni szakaszáról, arról, ahogyan a tanárból karmelita szerzetes lett, majd azokról a nem kevés nehézséget, meg nem értést, szenvedést is magukba foglaló évekről, melyek haláláig tartottak. Én már ekkor éreztem, hogy bizony akár ennyiért is érdemes volt eljönni. Ezt követően elcsendesedve utaztunk az út nagy részében, majd Miskolchoz közeledve Béla testvér mesélt nekünk a miskolci VÉK közösség megalakulásáról, történetéről. Így érkezünk meg a jelenbe, néhány perccel 10 óra után, ahol nagy szeretettel fogadtak minket Zoltán atya és testvéreink.

Egyből a templomba mentünk és a Salve Reginát énekelve skapuláré körmenetet tartottunk. Ezután Pál és Zoltán atyák által közösen celebrált szent-

misén vettünk részt, melynek keretében Szentlélekről nevezett Márta, miskolci nővérünk letette végleges ígéretét. Számomra ez is meglepetés volt, de annál nagyobb öröm, hogy részese lehettem ennek a szép ünnepnek, Márta életének ilyen fontos és meghatározó pillanatának. Érdekes volt hallgatni Pál atya megszívlelendő tanácsát, hogy fontos tisztában lennünk azzal, hogy bár úgy tűnhet, de ez az esemény nem a cél, melyet végre sikerült elérni, csak egy mérföldkő az úton a „valódi cél” felé.

A szentmisét követően átsétáltunk a közösségi terembe, ahol meghallgathattuk Zoltán atya nagyon érdekes és lendületes előadását. Igazi élmény volt hallani egyházunk történelméről, benne az 1054-s egyházszakadáshoz vezető útról, a keleti és nyugati egyház közötti különbségekről, az orthodoxyáról, a görög-katolikusság kialakulásáról, helyéről, néhány fontos, jellemző vonásáról. Szép bemutatót láthattunk a görög katolikus papi ruházatról és nem utolsósorban képekkel, sőt zenével is illusztrált magyarázatot a keleti liturgiáról, templomról, a gyönyörű ikonosztazionról, annak jellegzetes felépítéséről. Mindemellett szóba kerültek a Kármellel közös gyökerek és számtalan érdeklődő kérdésünkre is válaszokat kaptunk. Közös agapét követően megnéztük – azt gondolom legtöbben már egészen más szemmel körbe tekintve – a Búza téri görög katolikus templomot, amit Pap András atya mutatott be számunkra,



majd a nem messze található – Közép-Európa legmagasabb ikonosztazionjával díszített – orthodox templomot is. Itt Zsuzsi néni lelkes és szívélyes tárlatvezetése mellett benézhattunk az orthodox múzeumba is. Kellemes levezetésként még rövid kirándulásban is volt részünk Lillafüreden,

végül a karmelita templomban elmondott esti zsolozsma után elbúcsúztunk, majd készséges és kedves buszvezetőknek is hála, pihengetve, beszélgetve, közlekedési szempontból eseménytelenül, de élményekkel annál gazdagabban érkeztünk vissza Budapestre.

Köszönjük!

Kozma Andrea



VÉGLEGES ÍGÉRETEM LETÉTELE

2012. szeptember 29. Három nagy ünnep. Az első Szent Mihály, Szent Gábor, és Szent Rafael arkangyalok ünnepe. A második végleges ígéretem letétele Pál atya által a Szűz Anya Szent kezeibe, a harmadik lelkinap a VÉK északi régió családjának. Családot írok, mert mindegyikünk érzi, hogy egy család vagyunk – a Kármel családja – és hogy mennyire jó találkozni, együtt lenni, egy szívvel és egy lélekkel imádni Urunkat, Istenünket aki „bevitt minket a Kármel földjére”, Marcell atya szavait idézve. Mind a három esemény külön-külön nagy ünnep, de én most csak a végleges ígéretemről szeretnék megemlékezni pár szóban.

Nagyon régen vártam és készültem rá. Sok évvel ezelőtt éreztem már, hogy idetartozom, közétek. Az Úr ide, hívott a Kármel nagy családjába, és szeptember 29.-én elérkezett a nagy nap, az ünnepélyes pillanat, hogy véglegesen letehettem ígéretemet, és haza értem. Ott vagyok ahová az Úr várt, itt közöttek. Veletek együtt az Édes Szűz Anya, a Kármelhegy Ékessége és Királynője palástjával betakarva. Testben távol, de lélekben együtt imádjuk áldjuk magasztaljuk Urunkat Istenünket minden pillanatunkban itt a földön. Közbenjárunk egymásért, családjunk minden tagjáért, és minden felebarátunkért, akikért felelősek vagyunk. Mindenkit az Úr elé viszünk és közbenjárunk értük. Nehéz és csodálatos feladat. Egész életre szóló nagy feladat. Alleluja, alleluja...

Szavakkal kifejezni szinte lehetetlen, mily hatalmas nagy dolog a Kármel nagy családjához véglegesen elköteleződni – ezt Ti már előttem megéltétek kedves nővéreim, fivéreim – ezt éltem meg szeptember 29.-én veletek együtt az ünnepélyes szentmise alkalmával. Zengett énekünk Fölséges Istenünknek a szentmise perceiben, és tovább zeng lelkünkben azóta is. Alleluja, alleluja... Nagyon ünnepélyes pillanat, mely egész életünk folyamán végigkísér. Átalakít. Visz egyre közelebb Urunkhoz, Istenünkhöz. Alleluja, alleluja...

Ezt éltem meg és élem azóta is, bár testben messze egymástól, de lélekben együtt a szentmise, zsoltosma, imádságaim, és munkám, sőt pihenésem alkalmával is veletek együtt. Alleluja...

Dicsőség az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek

Miképpen kezdetben, most és mindörökké. Ámen. Alleluja



SOPRONI ÉLMÉNYEINK

Egy októberi vasárnap kora hajnalán feleségemmel együtt eredtünk Renátó atya nyomába, hogy mi is részese lehessünk a sopronbánfalvai Kármelita Templomban tartott elsömisés áldásában. Tettük mindezt a soproni VÉK elnökének, Erzsikének meghívására.

Örömmel tapasztaltuk, hogy soproni testvéreink és a helyi hívek zsúfolásig megtöltötték a templomot, ahol minden a kármelita rend múltjára emlékeztet. A templom plébánosa Németh Attila c. kanonok, – aki maga is nagy tisztelője rendi szentjeinknek – nagy szeretettel emlékezett meg a múltban Sopronbánfalván élő nővérekről, s egyben köszöntötte Renátó atyát és az őt elkísérő Béla testvért. Tekintettel arra, hogy egy nappal jártunk rendünk alapítójának, Jézusról nevezett Szent Teréz emléknapja előtt, Renátó atya homíliája Teréz anyánkról szólt. A megszokottól eltérően nem elsősorban tanítását taglalta, hanem Terézt, a XVI. században élő embert állította a középpontba.



Segítségével megértettük a Szent vívódásait, hogy mire gondolt akkor, amikor önmagát bűnösnek nevezte, mert hosszú éveket fecsért el életéből, amikor még nem adta át magát teljesen Istennek. A szentmise végétével hosszú sorokban járultak a hívek az oltárhoz, hogy Renátó atya elsőmises áldásában részesüljenek.

Soproni testvéreink meglepetést tartogattak számunkra. Akkor tudtuk meg, hogy bebocsátást nyerünk a Sopronbánfalvai Pálos-Kármelita Kolostor megújult falai közé. Míg Renátó atyával és Béla testvérrel várakoztunk, módunk nyílt beszélgetni a jelenlévő VÉK-es testvérekkel. Különös örömünkre szolgált, hogy többek között megismerhettük Komlós Marikát is, aki 65 esztendővel ezelőtt élt a kolostor megszentelt falai között.

A kolostor látogatása során plébános atya volt a kalauzunk. A kolostor most egy olyan szálloda céljait szolgálja, ahol elcsendesedni, a világ zajától elvonulni vágyók nyerhetnek pihenést luxus körülmények között. Örömmel tapasztaltuk, hogy a pénz találkozott az emberi józóléssel és jóakarattal, és amit csak tudott megmentett a kolostor pálos-kármelita emlékeiből. Az étkező freskóit és minden fellelhető ablakkeretet és egyebet a legnagyobb műgonddal állítottak helyre. Nagyon megható volt hallani, hogy a restaurálás során a kármelita nővérek által hátrahagyott különböző színes fonalakat találtak a padláson, és ebből egy textilművész gyönyörű faliképet alkotott, amely az előadóterem fő falát díszíti. A restaurálás során arra is figyeltek, hogy eredeti lépcsőket is meg hagyjanak. Becsukott szemmel szinte láttuk, a hajnalban némán laudesre igyekvő nővéreket, végig éreztük a falból áradó imákat. Hálás szívvel gondolunk arra, aki ezt a kolostort úgy állította helyre, hogy amennyire lehet, annak varázsát megőrizze.

A kolostorlátogatás után Erzsikénél agapén vettünk részt, majd újabb meglepetés várt ránk. A nap zárásaként megnézhattuk Magdolna testvérünk kalauzolásával és vendéglátásával a Harrer Csokoládé Műhelyt, ahol minden csokoládé helyben készül.

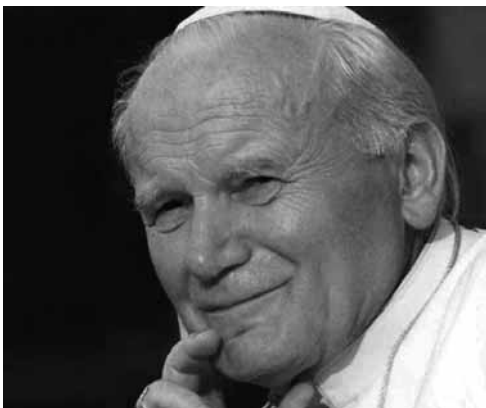
Köszönetet mondunk soproni testvéreinknek, főleg Erzsikének és Magdikának, akik felejthetetlené tették e napot számunkra.



ISTEN BŰVÖLETÉBEN

Otvennyolc éves vagyok. Édesanyám, nagymamám Rózsafűzér Társulati tagjai voltak, talán ünnepekben elmentünk templomba. A család nem emlegette, nem beszélt Istenről, nem vetettünk keresztet étkezés előtt és után. Nem káromkodtak, nem pletykáltak. Élték a langyos vallásos emberek életét.

1991 nyarán II. János Pál pápa Máriapócsra látogatott, elmentünk Édesanyámmal. Közönyösen, kuriózumra számítottam. A Szentatya közelébe kerülhettem, olyannyira, hogy a pillantásunk is találkozott, amikor áldását osztotta. A szertartás alatt, különös „bűvölet” alatt álltam, nem tudtam betelni azzal a valamivel, ami a szívemet szorongatta, tágitotta, örömmel töltött el. Meggyőződésem, hogy a Szentlélek kiadásának voltunk átélői. Bizonyítja ezt életem megváltozása is. Nem beszéltem senkinek élményemről.



Munkatársnőm pár nap múlva (szombatista) minden előzmény nélkül, olyan erős kirohanást tett a Szűzanya és a pápa ellen, hogy én sírógörcsöt kaptam, ami nem jellemző rám, nem vagyok mimóza típus. Nem tudtam megvédeni, kimondani, amit éreztem, csak annyit voltam képes mondani, hogy nincs igaz. Haza kellett kéredzkednem, mert rosszul lettem szavaitól.

Pár hónap múlva, finom, de annál ellenállhatatlanabb késztetés jelentkezett bennem, a Szentírás olvasására, amit addig soha nem olvastam. Közel két hónapon keresztül, amikor hazamentem a munkából, szinte azonnal le kellett ülnöm, keresztet tettem magam elé, majd olvasni kezdtem a Szentírást. Nem tudom miért, Szent János evangéliumát olvastam oda-vissza, majd „csak” a szenvedéstörténet részt. Ezekben az órákban a sírás, a fájdalom és öröm váltakozott bennem, amelyhez társult az elmondhatatlan együttérzés és bűnbánat. Dialógusok sokasága zajlott le köztem és Jézus között, Akit nem ismertem, csak hallottam Róla. Lelkemben kézzelfogható módon láttam azokat a helyzeteket, amiről ol-

vastam az evangéliumban. Hallottam bőre felszakadását, vére fröccsenését, éreztem verejtékes testét. Iszonyatos fájdalom lett úrrá rajtam szenvedése látán. Megtanított a Vele való beszélgetésre. Pár hét múlva, Édesanyám azt mondta a fiaimnak, hogy: „anyátok már megbolondult, agyára ment a biblia!”

Lezárult ez a szakasz, és nem bolondultam meg. Jelentkezett viszont bennem egy erős bűnbánat, amivel nem tudtam mit kezdeni. Beszéltem erről egy nagyon mély hittel bíró evangélikus kolléganőmnek, aki elvitt egy idős evangélikus lelkésznőhöz, akinek kiöntöttem a szívem sötét bugyrának tartalmát. Azzal engedett utamra, hogy menjek el egy római katolikus paphoz, és gyónjak meg nála, hogy feloldozást kaphassak. Elmentem, és megkaptam a feloldozást. A lelkésznőtől kijöve, a város közepén pörögtem magam körül, olyan végtelen öröm költözött a szívembe. Nem zavartak a járókelők, olyan boldogságot nem lehetett visszafojtani.

Majd Mária-kegyhelyekre jártam Édesanyámmal, ahol folytatódott a tisztulásom. Sok-sok lelki, dogmatikai, teológiai könyv olvasása következett. Ez alatt, olyan nagy vágyat éreztem Krisztus követésére, hogy papokat kérdeztem arról, van-e olyan közösség, ahol gyerekekkel együtt élhetnék. Egy közösségről beszéltek, de nem érdeklődtem, maradtam. Teltek az évek. Olvasás közben, idővel azt vettem észre, hogy már nem az író szavai fognak meg, hanem azoké, akiket idéztek könyveikben. Meg kellett szereznem. Legelsőként Keresztes Szent János atyánk könyvei kerültek kezembe. Döbbenettel olvastam, mert megmagyarázhatatlan módon értettem, miről beszél. Ittam szavait, melyeket saját életem részeként éltem meg. Majd következtek a többiek.

A világ legtermészetesebb dolgának tartottam, ezért mérlegelés nélkül ajánlottam magamat Jézusnak. Ekkorra már eléggé ki voltam éhezve, hogy személyesen ismerjek kármelitát. Kutattam, így jutottam el drága Szűcs Sándor atyához, Miskolcra. Találkoztunk, az önfelajánlásomat az Ő kezébe is letettem. Hónapok múlva javasolta, hogy legyek tagja a miskolci harmadrendnek, amit szívesen fogadtam. 1996-ban lettem „novícia”, amelyet követtek a többi lépések. Városomban megalakítottam egy kis csoportot, akikkel szerettem volna megosztani azt a boldogságot, amiben részesültem, szétosztani köztük a kincset, amire rátaláltam, de két év után látható volt, hogy nehéz az elkötelezett élet számukra, így széthullott a közösség.

Ekkortájt jelentkeztek pár hónapig tartó rejtélyes, visszatérő álmaim, amelyekben egy végeláthatatlan sivatagban egy női alak jelent meg, és karjával intett, hogy kövessem. Mentünk, mentünk, de az út nem változott. Méltatlankodtam, mikor legközelebb megjelent ez a kép álomban, kérdeztem is, hogy meddig tart még ez, hiszen értelmetlen, sehova nem vezet?

Egyszer mégis az álom végére értünk: ahogy követtem a női alakot, a kereszt jelent meg, kerestem Jézus Testét, de nem láttam, majd a kereszthez közeledve, a tövében láttam a női alakot, aki Jézus Testét tartotta az ölében. Ször-



nyen véresen, sebekkel tele. Amikor odaértem, intett, jöjtek közelebb, majd átadta a Szent Testet, Akit karjaimban tarthattam. A női alak ekkor már nem volt jelen. Kettesben maradtam halott Jézussal, mint annak idején a Szentírás Jézusával. Most még izonyatosabb fájdalmak között öleltem magamhoz, mint évekkel ez előtt. Ordítottam, üvöltöttem a siva-

tag közepén, simogattam karjait, mellkasát, törölgettem, csókolgattam arcát, éreztem, ahogy tövisék szúrják az arcomat, de nem számított. Egyedül Ő volt a fontos!

Ezzel véget értek visszatérő álmaim, ami viszont a valós életben folytatódott, életté vált!

Főkönyvelőként dolgoztam, mellette több cégnek tettem rendbe elrontott könyvelését, bevallásait, nagyon jól kerestem, hiányt nem szenvedett a családom. A kiskapukat kellett megkeresnem, hogy a vállalkozások minél kevesebb adót fizessenek. Ez a feladata minden főkönyvelőnek. 1999-ben eljutottam arra a pontra, hogy nem bírtam összeegyeztetni a Jézusnak való elköteleződést a csalásokkal. Döntöttem. Otthagytam a munkámat. Édesanyám, húgaim, ismerőseim felelőtlennek tituláltak, mondván, gyermekeimnek szükségük van a pénzre. Át akartam magam képezni ápoló-nővérnek, de nem indult ilyen tanfolyam. Adminisztrátorként dolgoztam.

Ebben az évben telefonált Sándor atya, hogy úgy gondolja, nekem el kell mennem a kármelita szervezésű 3 hetes körútra, – Albert atyát akkor hoztuk haza Spanyolországból – melynek egyik állomása Lourdes. Útra keltem, ahol a csodás szabadítások folytatódtak számomra. Lourdes-ban meg tudtam fürödni a forrásvízben is, ahonnan olyan önfeledten jöttem ki, mint évekkel ez előtt, az evangélikus lelkésznotól. Pörögtem, forogtam magam körül, a szívem majd kiugrott a mellkasomból, szinte fájtak az izmaid, a bordáid. A mennyei boldogság előíze volt az ajándék számomra, amit Jézusom Édesanya, Szűzanyám készített nekem. Hála, dicsőség érte.

Közben egyre jobban erősödött bennem a szerzetesi élet utáni vágy. 2000-ben Brüsszelben fogadtak a nővérek, ahol négy hónapot töltöttem. Emberi

ésszel megmagyarázhatatlan természetességgel hagytam itt két fiamat, akik 19 és 24 évesek voltak. Ők megértettek, nem gördítettek akadályt elé. Nem úgy családom többi tagja, akik mindent megtettek, hogy lebeszéljenek. Ám, átléptem mindenkin, nem láttam, nem hallottam senkit, egyedül a szívem után mentem. Négy hónap alatt egyszer sem fordult elő, hogy aggódjak fiaimért, még az sem jutott eszembe, hogy vajon mit csinálnak? Józánész számára megdöbbentő és kiábrándító egy anyának ilyen viselkedése, számomra azonban akkor természetes volt. Mégis haza jöttem.

Szakértői munkákat végeztem. Jelenleg, mint nagymama, még mindig keresem azt a helyet, ahol Isten kíván látni.

Az elmúlt tíz évben, az álombeli sivatag vált életté számomra. Megtapasztaltam az Úr féltékeny szeretetét. Bezárt kertjébe, ahonnan nagy ritkán van kijárásom, beleértve a VÉK közösségemet is! Családi, rokoni, lelki események tarkították ezeket az éveket. Minden egyes alkalommal azt mondtam, hogy ettől már nem lehet mélyebb, sötétebb lelki állapot. Majd kis szusszanás után, alig hogy levegőhöz jutottam, jött a következő, amiben megéltem a még sötétebbet. Már évek óta nem mondom, hogy ettől nem lehet nagyobb sötétség, mert tudom, hogy ha Isten úgy akarja, az ember számára lehetséges a mélységek-mélységét is megélni, amihez a kellő erőt is megkapom. Ezekben a mélységekben tanít, formál, közli önmagát az én Uram, Akinek hála, dicsőség, imádás mindörökké. Ha tudunk, ha nem tudunk Istenről, Ő akkor is jelen van életünkben, szeret és vár bennünket, hogy megoszthassa velünk Életét.

Nem mondott le rólam, Akit nem ismertem. Valósággá vált számomra, hogy akár hiszek Istenben, akár nem, Ő akkor is létező valóság, Akinek fontos az örök üdvösségem. Megtapasztaltam, hogy tetteimmal nem adhatok hozzá dicsőségéhez, és nem vehetek el dicsőségéből. Ingyenes ajándéka Istennek, kegyelmének áradása, aminek befogadása viszont rajtunk múlik. Hiszem, hogy minden ember számára kinyilvánítja magát, mindenkit vonz magához, az Atya, Akihez Szent Fia által vezet az út. Ez az egyszülött Fiú életét adta értünk, bűneink terhéért véve magára, hogy a pokolra is alászállva, fricskát mutasson a halálnak is, majd emberi testben feltámadva, az örök dicsőségben várjon ránk, ahol együtt kíván lenni velünk, bűnösökkel.

Kívánom, hogy ez az ige hely életre keljen a szívekben, Isten dicsőségére, a lelkek üdvösségére: „Az örök élet az, hogy megismerjenek téged, egyedül igaz Isten, és akit küldtél, Jézus Krisztust.” (Jn. 17,3)

„Szenteld meg őket az igazságban: a te igéd igazság. Amint te küldtél engem a világba, úgy küldöm én is a világba őket. Értük szentelem magamat, hogy ők is szentek legyenek az igazságban.” (Jn. 17,17)

Máriának vállruhája rajtunk

A Skapuláré Társulatok rovata

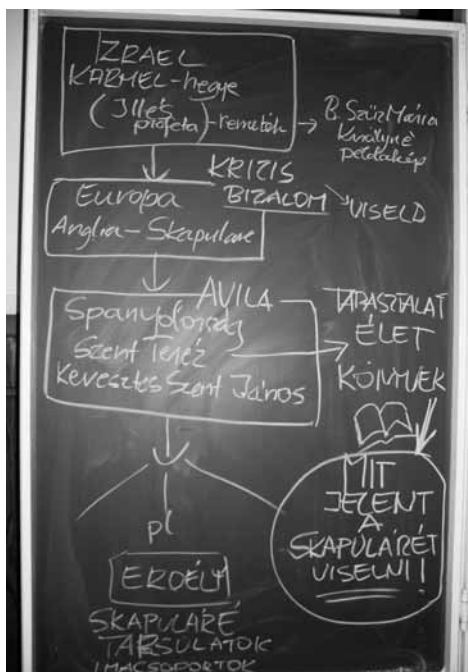


AZ ERDÉLYI SKAPULÁRÉ TÁRSULAT KÉPVISELŐINEK ORSZÁGOS TALÁLKOZÓJA 2012. szeptember 7-9 között Marosvásárhelyen

Marosvásárhely volt a házigazdája ennek az országos találkozóknak. Mivel az Erdélyben működő Társulatok a Magyar Kármelita Rendtartományhoz tartoznak, a Győrből érkezett P. Tarzícus és P. Szabó Krisztof szerzetes atyák vezetésével zajlott le a találkozó. Az ország 18 helységéből 40-en vettek részt a Skapuláré Társulatok és a Társulathoz csatlakozni szándékozó csoportok vezetői. Ennek a találkozóknak az volt a célja, hogy megismerhessük egymás sikereit, gondjait, és kicserélhessük tapasztalatainkat.

Érkezésünk alkalmával nagy szeretettel fogadtak a marosvásárhelyi csoportok tagjai és a korábban megérkezett győri atyák. A Szent Imre Kollégiumban kaptunk szállást. A közös vacsora és a kötetlen beszélgetések során nagyon közel kerültünk egymáshoz, és ez az egymáshoz tartozás végig kísérte ott tartózkodásunk három napját. Mindennap reggeli zsolozsmával kezdtük a napot és az esti dicsérettel, befejező imaórával fejeztük be. A háromnapos lelkinap és találkozó alatt számos elmélkedést tartottak az atyák. Az előadások és a megbeszélések után a délutáni szentmiséken vettünk részt.

Tarzícus atya elmélkedéseiben a Hit Évének fontosságáról beszélt. A Hit Éve elvezet(het) bennünket a Krisztussal való mélyebb találkozásra. A hit kegyelme az Atya ajándéka, s aki ezt az ajándékot megkapta, az egy életre Isten közelében tud maradni. Azonban ezért az ajándékért nekünk is kell munkálkodnunk, hogy a hit igazságait egyre jobban megismerhessük. Tarzícus atya beszélt a megreformált kármelita nővérek első avilai kolostorának, a Szent József kolostornak Avilai Szent Teréz által most 450 éve történt alapításáról, és ennek kapcsán arról, hogy mit tanulhatunk belőle a mai időkben, miközben Erdély szerte új skapulárés közösségek jönnek létre. Mivel abban az időben is sok volt az Úrnak az ellensége, és kevés a jó barátja (az egyházszakadás és val-



láháborúk kora volt), Szent Teréz elhatározta, hogy legalább az a pár barátja az Úrnak legyen igazi jó barátja! Így saját magán igyekezett változtatni, illetve megszervezte „Krisztus kis kollégiumát”, a növérrek kolostorát, kolostorait, ahol az Úr igazi jó barátai egymást támogathatták és küzdhettek az Úrért imáik és vezekléseik által.

Kristóf atya előadása a Kármelita Rend megalakulásáról szólt a „Kármel útja” címen. Beszélt arról, hogyan jutunk el a Szűzanya segítségével a Kármel hegyre, ami nem más, mint maga Jézus. Beszélt Illés prófétáról, aki teljesen Istenre hagyatkozott, az Úr szavait követte, mert erős volt a hite. Illés próféta példakép a kármeliták számára. Továbbá ki-

emeli Stock Szent Simon érdemeit, aki a Szűzanya védelmét kérte a Rend számára a nehéz időkben. Ekkor adta a Szűzanya a vállruhát és ígéretet tett, hogy aki ezt a ruhát viseli, oltalmat nyer életében és halála óráján.

Majd Avilai Szent Terézről beszélt, több témát is kiemelve tanításából. Szent Terézia egyik versének versszakával kezdte: „A Tiéd vagyok, számodra születtem, mit parancsolsz, hogy legyen belőlem?!” Majd beszélt az Alapítások könyvéről. Az „engedelmesség uborkája” kapcsán az engedelmesség lényegéről, úgy ahogy Szent Teréz azt megélte, és szerette volna, hogy övéi is megéljék. Engedelmességből cselekszik Szent Teréz, és ez betegen is megadja az erőt neki. Isten soha nem valamit ad, hanem a kegyelemben önmagát adja. Az erény annak a mutatója, hogy mennyire tudjuk befogadni Istent, mennyire tudunk egyesülni Krisztussal, minden erény forrásával. Szent Teréz a Tökéletesség útja művében három fontos erényről beszél, amely szükséges az igazi imaélethez: az egymás iránti igazi szeretetről, a minden teremtménytől való elszakadástól és az igazi alázatosságról. Ezenkívül még a teljes elszántság szükséges, hogy bármi áron is, de megérkezzünk végcélunkhoz! Kristóf atya ezen kívül más rendi szentekről, így pl. Keresztes Szent Jánosról is beszélt az erények kapcsán.

Az egyéb közös programok között kiemelkedik az elsöpénteki szentségimádás, amit Ft. Oláh Dénes főesperes úr által bemutatott szentmise követett, amelyen Hajlák Attila tisztelendő úr, aki az erdélyi skapuláre csoportok meg-



bízott helyi lelki asszisztense, valamint P. Tarzícus és P. Kristóf atyák koncelebráltak. Szombat délelőtt megbeszélést tartottunk az előttünk álló feladatokról, a skapulárs imacsoportok és a Társulat viszonyáról, délután pedig egy találkozó volt a helyi skapuláré társulatok tagjaival (elmélkedések, szentségimádás, szentmise).

Az együtt töltött három nap, az elhangzott elmélkedések, a közös imák, zsolozsmák, szentmisék, még jobban bevezettek minket – a Szűzanya vállruhájának viselőit – a Skapuláré Társulat lelkiségének jobb megélésébe.

II. János Pál pápának a Kármelhegyi Boldogasszonyhoz szóló imájával fejezem be: „Reménység Szent Anyja, Kármelhegyi Szűz, takard be Skapuláréddal, az oltalom palástjával a városokat, és az országokat, férfiakat és nőket, a fiatalokat és a gyermekeket, az időseket és a betegeket, az árvákat és a megtörtetteket, hűséges gyermekeidet és az elveszett bárányokat. Add, hogy Krisztus legyen a békénk, hogy bocsánata megújítsa a szíveket, hogy Igéje legyen remény és kovász a társadalomban. Ámen.”

Papp Erzsébet,
a kézdivásárhelyi Boldog Özséb Plébánián működő
Skapuláré Társulat vezetője

IN MEMORIAM



AZ ÚR HAZAHÍVTA
Dargai Lászlót,
Szent Szűzről nevezett István Testvérünket

Ismét gyászol a Miskolci VÉK Közössége, és mindazok, akik ismerték és szerették Dargai Lászlót, a Szent Szűzről nevezett István örökfogadalmas testvérünket.

1928-ban született. A kármelita szerzetesek Miskolcra érkezésük (1942) után megszervezték a kármelita III. Rendet, amelynek volt egy ifjúsági csoportja is. Ebben az ifjúsági csoportban kezdte István testvér élni kármelita lelkiségét. A szétszóratus idején is élt benne a kármelita lelkiség, a renchez való hűség, a Kármelhegyi Szűzanya iránti nagy tisztelet. Így tagja lett az újra megalakuló VÉK Miskolci Közösségének 1991-ben.

Fiatalon, alig 20 évesen vonatbalesetben elvesztette mind a két lábát. Nagy lelki erővel viselte a veszteségét és a művétagok nem gátolták – csak nehezítették – a közösségben való aktív részvételét a munkában, amit lelkesen és örömmel végzett. A jó Isten gyönyörű hanggal áldotta meg, így ő vezette a szertartásokon az éneket. Volt áldoztatási engedélye, rendszeresen áldoztatta betegeinket a kórházban, otthonban, vagy a lakásukon. A Kármel volt az élete.

Özvegyen újra nősült. Magdolna nővérünkkel kötött házasságot, aki a templom díszítője volt haláláig. Felesége halála után újra egyedül élt. Egyedül az Egyetlennel.

Halála előtt két héttel még Ő vezette a szentségimádást. Majd kórházba került, megműtötték és a Boldogságos Szűz Mária Királynő napján (2012.08.22.) a szentáldozását követő órában az Úr hazahívta. Temetése 2012. augusztus 31-én, 14 órakor volt.

Fájdalmunkat enyhíti a remény, hogy az égi kórusban értünk is imádkozik.

„Szűzanyánk végy karjaidba minket, amidőn majd meghalunk!”

POSTALÁDÁNKBÓL



AHOL JELENVALÓ AZ ISTEN

Kozma Lászlóné Majkút Gizella

*Kutattam az élet után,
s a futkosó emberek között
megálltam egy eldobott kőnél,
melybe az élet odavéste arcát.
Annyit panaszkodtok! – s nem
látjátok az eldobott köveket.
Bátorságotok bábként lapul,
s irigykedve nézitek
a lepke röptét.
Gerendát cipeltek, s
szálgát találtok, mert
tusakodtok az igazság ellen!*

*Kutattam az élet után,
s elszórt gyöngyöt találtam,
mely disznók martaléka lett,
s a por, amit az igaz
lábáról lerázott,
sártengerré állt össze a ködben.
A sóbálványok mellett elhaladva
előre néztem,
s hazája lettem az igazságnak,
adománya a hitnek,
társa a szeretetnek.*

*Kutattam az élet után,
s már látom,
az élet ma is ott van,
ahol az emberi értelemben,
hitben, reményben és szeretetben
jelenvaló az Isten.*

(Tápiógyörgye, 2012. augusztus 11-20.)



HÍREK



**Antonio Cañizares bíboros,
az Istentiszteleti és Szentségi Kongregáció prefektusa,
Avila volt püspöke**

JÉZUSRÓL NEVEZETT SZENT TERÉZ

Már kis híján a Hit Éve és az egyetemes püspöki szinódus megnyitásnak küszöbén állunk, amely a Pápa által tartott szentmisével veszi kezdetét, melynek keretében az egyetemes egyház doktoraivá avatják Szent Hildegárdot és a mi Avilai Szent Jánosunkat. *[A bíboros levele ezen események előtt jelent meg a spanyol „La Razón” című újságban. – A szerk.]* Azt a Szent Jánost, aki oly nagy hatással volt az Egyház és a társadalom hatalmas mértékű megújítására a XVI. században.

A tekintetemet már a Hit Évére vetve, ami oly mély jelentéssel és transzcendens tartalommal bír, amennyiben azt kellőképpen kihasználjuk, és nem megyünk el mellette, valamint megtesszük mindazt, amit ez a katolikusoktól megkíván ugyanazzal a figyelemmel és azzal az elszántsággal teli szívvel, ami készen áll egy sürgős, új és határozott evangelizációra. Példaként áll előttünk egy szemlélődő szent és egy igehirdető

szent élete – Isten szilárd barátai – mint egyfajta előkészület ezen biztató és igen fontos eseményekre. Az eheti levélben ismételten visszatérek Jézusról nevezett Szent Terézhez, aki



olyan közel volt és olyan sokat kapott magától Avilai Szent Jánostól. Szent Teréz lehetne ma szimbóluma mindannak, ami jelen van a Hit Évében, és mindannak, amit a püspökök színódusa kér a hit átadása kapcsán az új evangelizáció segítségével. A terézi fény csillogása megvilágosítja mindazt és rámutat mindarra, amit Isten kér a Hit Évében, és a püspökök ezen egyetemes színódusa által. „Isten szilárd barátai”, akik az Úrral való találkozást megélik, és ebből a találkozásból táplálkoznak: ez a hit. Ők késztetést éreznek a Vele való találkozás szeretetéből fakadólag, hogy másokat is meghívjanak arra, hogy egy új tűzzel közeledjenek és éljék át ezt a boldog és szeretettel teli találkozást. Ez maga az evangelizáció, olyan időkben, amikor az emberek Istennek hátat fordítva, Őt elfeledve vagy éppen vele szembeni életet élnek, amikor az emberek olyanok, mint a pásztor és tájékozási pont nélküli szétszóródott nyáj. A hit megújítása: a világnak és a népek alkotta Egyháznak a megreformálása az Istennel való barátság megújítása és a hit által. Ennek a hitnek az átadása azért szükséges, hogy egy új emberiség virágozzék ki belőle, ami az igazi élet művészete szerint él, s ami nem más, mint az Istennel való barátság: mindez egy benső és mély „reformot” igényel, mely a hit és az Evangélium által valósul meg. Teréz a következőket írja: „a Mi Urunk többre tart egy lelket, amit a szorgalmunkkal és imánkkal valamint az Ő irgalma által megnyerünk, mint min-

den más szolgálatot, amit csak képesek vagyunk nyújtani számára.” Isten elfelejtésével szemben a Szent Doktor bátorítja az imádkozó közösségeket, hogy ruházzák fel buzgalommal azokat, akik Krisztus nevében az ígét hirdetik, legyenek bárhol is; hogy könnyörögienek az Egyház szükségleteiért; hogy vigyék el az Üdvözítő szívéhez a világ valamennyi népének könnyörgését.

Ma is, akárcsak a XVI. századbeli gyors változások közepette, az helyes, hogy a bizakodó ima legyen az apostoli küldetés alapja azért, hogy a megváltó Jézus Krisztus üzenete tiszta világossággal és erőteljes dinamizmussal hangozzék fel. Égetően sürgős, hogy az Élet Igéje a lelkekben hangos és magával ragadó hangon, harmonikusan szóljon. Ebben van a hit átadásának és az új evangelizációnak a titka: ima nélkül nincs mit tenni; ima nélkül nem léteznek „Isten szilárd barátai”, akik az Úrról erőteljes, élettel teli, magával ragadó és hangzatos módon beszélnek. Ima nélkül nincs Istennel való hit és nem is lehet hosszú ideig fenntartani ezt az Istenbe vetett hitet. Ima nélkül nem lehet megélni, sem táplálni az Úrral való találkozást és az Ő megtapasztalását, ami mindennek a középpontja. Az ima nélkül – amely Isten arcának szemlélése, Isten csodáinak és tetteinek a csodálása, valamint dicsőítés és hálaadás az Ő végtelen irgalmasságáért – nem lehet közvetíteni mások felé ezt az irgalmasságot, sem azt a túláradó örömet, ami az Úr véget nem érő irgalmát és dicsőségét hirdeti szüntel-

len.

Jézusról nevezett Teréz, az ima mesternője, a kiváló szemlélődő, önmagának teljes és állandó felajánlása által Isten dicsőségének átadott személy, aki elválaszthatatlan az imádkozástól és a dicsőítéstől: ő az élő Isten irgalmas szeretetének tanúbizonysága. Teréz a remény hírvivője valamint a könyörületben és irgalmasságban oly gazdag Isten evangelizátora. Ő az Isten után szomjazó ember kifejeződése, az összes emberi léleknek, aki „nem éri be kevesebbel, mint Istennel”. Aki követi a szentterézi „tökéletesség útját”, ami nem más, mint az ima ahogyan ő tanítja, az megismeri Istent és felismeri Isten akaratát; annak az akaratára egyesül Isten akaratával, azzal, amit az Úr kér tőle, s azzal a szeretettel, ami átalakít és megújít mindent. Aki nem imádkozik, az nem ismeri meg Istent és nem képes az Úr akaratával azonosulni. Aki felhagy az imával, az azzal hagy fel, hogy saját akarata megegyező legyen az Úr akaratával. Amikor valóban imádkozunk, amikor egy igazán mély és hiteles imaéletet élünk, akkor – épp ellenkezőleg –, akaratunk „oly mértékben egyezik Istenével, hogy csak olyan dolgokra fogunk vágyni teljes lényünkkel és akaratunkkal, amit Istennek is akar”. Egyedül ez az, ami képes teljes egészében és a legmélyebben megváltoztatni a világot, mert azt cselekedni, ami Istennek akarata szerinti, ami Neki kedves, azt, amit végző soron Jézusban látunk, az nem je-



lent mást, mint befogadni Isten tervét, ami a végtelen és örök szeretet, irgalmasság, vigasz, öröm, boldogság, örvendezés, az örökkévalóság és mennyország, győzelem a gonosz, a bűn és a halál felett az emberiségért. Mindenben, de különösképpen ebben a „tökéletesség útjában”, az imában „Szent Teréz az Úrnak egy lenyűgöző tanúságtevője, aki velünk, szegény és bűnös emberekkel együtt áttöri a csendet. Isten nem halt meg. Isten a Szeretet. Teréz „látta”, „hallotta”, „érezte” Őt, szüntelen az Ő tüzében ég, s »lelke már megtelt napfényel.«” (Baldomero Jiménez Duque). Isten kegyelmével ehhez vezet majd el a Hit Éve és az új evangelizációról szóló Szinódus.



SZENTHÁROMSÁGRÓL NEVEZETT BOLDOG ERZSÉBET SZENTTÉ AVATÁSI ELJÁRÁSÁNAK ALAKULÁSA

2011. július 11-én a Dijon-i Érsek-ség kápolnájában Főtisztelendő Roland Minnerah érsek jelenlétében kezdetét vette a "Super Miro" eljárás, azzal a céllal, hogy Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébetet (1880-1906) szentté avassák.

Egy rövid imát követően a Dijon-i kármelita egyik ereklyéje jelenlétében tettek esküt a szenté avatási eljárás Bíróságának tagjai: Főtisztelendő Ennio Apeciti a Milánói Főegyházmegyből mint érseki delegált bíró, Paul Chadeuf kanonok mint az eljárás ügyésze, illetve Don Yves Frot, mint közjegyző.

Az Érseki Kancellár, Marc Galen Kanonok felolvasta az ügy vice-posztulátorának, az Isten Anyjáról nevezett Antonio Sangalli OCD atyának "Supplice Libello"-ját, amivel kérte az eljárás megindítását a boldog kármelita közbenjárásának betudható csodára hivatkozva.

Ezen első részt követően került sor három sarutlan kármelita nővér meghallgatására. a Flavignerot-i kolostorból, ahol a feltételezett csoda

történt, amely a belga Marie-Paul Stevens meggyógyulása volt.

A belgiumi Malmedy városában lévő Marista Testvérek gimnáziumának hitoktatója, Marie-Paul 1997 májusától kezdődően érezte, hogy egyre nehezebben tudta kiejteni a szavakat, amivel egy időben a nyálmirigyeivel is egyre súlyosabb problémái alakultak ki. Egy orvos barátja tanácsára különböző klinikai vizsgálatokat végeztetett, amelyek kimutatták, hogy egy bizonyos Sjögren betegségben szenved, ami fokozatosan a szervezete különböző részeire is áttérjedt.

Számos sikertelen kezelést követően Flavignerot-ba utazott, hogy hálát adjon Szentháromságról nevezett Erzsébetnek azért, hogy betegsége alatt erőt és bátorítást nyújtott neki. 2002. április 2-án, azután hogy a Kármel kápolnájában imádkozott és hálát adott Erzsébetnek, leült egy köre, ami egyike volt azoknak, amik elválasztják a kolostort és annak parkolóját. Hirtelen, teljesen váratlanul, két kísérő barátjának hatalmas megdöbbenésére, kezeit az ég felé emelve felállt és óriási örömmel és



boldogsággal felkiáltott: „Már nem vagyok beteg!” Azóta Marie-Paul egy teljesen normális életet él.

Az említett "Super Miro" eljárás 2012. augusztus 25-én zárult le ünnepélyesen. A feltételezett csodáról készült terjedelmes vizsgálati anyagot

a fent említett Bíróság tagjai lepecsételték. P. Antonio Sangalli OCD, az ügy vice-posztulátora kapta a megbízatást, hogy az anyagot átadja a Szenttéavatási Kongregációnak.

KÁRMELITA LITURGIKUS NAPTÁR



December

11. kedd **Jézusról nevezett Szent Mária Maravillas szűz,** – választható emléknap
14. péntek **Keresztes Szent János atyánk, áldozópap és egyháztanító** – főünnep

Január

3. csütörtök **A Szent Családról nevezett Boldog Illés áldozópap** – választható emléknap
8. kedd **Szent Péter-Tamás pátriárka,** – választható emléknap
9. szerda **Corsini Szent András püspök,** – választható emléknap

Számlaszámaink:

Sarutlan Kármelita Rendtartomány Györi Rendháza és Temploma
Bank: **UniCredit 10918001-00000020-63350043** (erre lehet a folyóiraatra szánt adományokat befizetni)

**„Kármelita Kispapok neveléséért és P. Marton Marcell Boldoggáavata-
tásáért” alapítvány** (Célja: a nevében foglaltak és a Kármelita Rend összes tevékeny-
ségének támogatása. **Közhasznú szervezet!** Az adományok az adóalapból levonhatók)
Bank: **11100104-18055359-10000001**; Adószám: **18055359-1-41**

A folyóiratot budapesti rendházunktól lehet megrendelni. Nincs meghatározott előfizetési díja, **adományokat** fogadunk el érte. **Egy szám önköltségi ára kb. 320.-Ft**, (postaköltség nélkül; természetesen a duplaszám ennek kétszerese). Ez csak irányár. Aki ennél kevesebbet tud adományozni, annak sem szüntetjük meg előfizetését, amennyiben igényt tart újságunkra. Csekket évente kétszer postázunk, **a folyóirattal együtt**, azon lehet fizetni (a magas banki díjak miatt ajánlatos csak évente egyszer megtenni, nagyobb összegben).

Köszönjük, hogy imáikkal és anyagi hozzájárulásukkal támogatják Rendünket és folyóiratunkat. Isten fizesse meg. **Minden jötevényért templomainkban havonta egy szentmisét mutatunk be.**

TARTALOMJEGYZÉK

Krisztusban kedves Olvasó!	1	VÉK országos konferencia	38
TANÍTÁS	2	Régiós lelki nap a nyugat-magyarországi VÉK közösségeknek	39
A hit éve Avilai Szent Terézszel a Kármelben	2	Ideiglenes ígéret a Csikszeredai Szent Józsefről nevezett VÉK-ben	40
Kármelita szentek aktualitása a hit szerepének megvilágításában	8	Reginális VÉK találkozó Miskolcon ...	42
MARCELLATYA	17	Végleges ígéretem letétele	44
Marcell atyával Nagymaroson	17	Soproni élményeink	45
ELMÉLKEDÉS	19	Isten bűvöletében	47
Őszi gondolatok	19	<i>Máriának vállruhája rajtunk</i> <i>A skapuláré társulatok rovata</i>	
„NEKED SZÜLETTEM...”	20	Az Erdélyi skapuláré társulat képviselőinek országos találkozója ...	51
Avilai Szent Teréz születésének 5. cen- tenáriumára készülve – Megosztások...	20	IN MEMORIAM	54
A MAGYAR KÁRMEL KINCSEI ...	21	Az Úr hazahívta Dargai Lászlót, Szent Szűzről nevezett István testvérünket	54
Keller Lőrinc Juvenál OCD önéletrajza ...	21	POSTALÁDÁNKBÓL	55
LITURGIA	29	Ahol jelenvaló az Isten	55
Szent Terézszel a zsolozsmában	29	HÍREK	57
A KÁRMEL NAGY CSALÁDJA ...	33	Jézusról nevezett Szent Teréz	57
<i>Egyedül az Egyetlennel.</i> <i>A sarutlan kármelita nővérek rovata</i>		Szentháromságról nevezett Boldog Erzsébet Szentté avatási eljárásának alakulása	60
„Érted lettem a Te fiaddá”	33	KÁRMELITA LITURGIKUS NAPTÁR	62
<i>A világban, de nem a világból</i> <i>A Világban Élő Kármel rovata</i>			
Beszámoló a Világban Élő Kármeliták konferenciájáról	36		

Egy évben hat szám jelenik meg.

Kiadja a Magyar Sarutlan Kármelita Rendtartomány – 8360-Keszthely, Tapolcai út 1/A,
Tel-fax: 83/311-601; www.karmelitarend.hu

A kiadásért felel P. Bakos Rafael OCD tartományfőnök

Felelős szerkesztő: P. Béri László Renátó OCD

Szerkesztőség és előfizetés:

Kármelita Rendház, 1134 Budapest, Huba u. 12.

E-mail: karmelujsag@karmelitarend.hu; Tel.: (30) 526 5055, Fax: (1) 350-0867

Borítóterv: Fehér Márta OCDS

Fotók: Bencsek Máttyás OCDS, Horváth Botond, Kovács Istvánné,
Nyőgér Dezsőné OCDS, Orbánné Németh Magdolna OCDS, Pocsai Sándorné,
Puvák Tarczicsusz OCD, Szánthó Zoltánné Nóra OCDS

Nyomdai előkészítés: Pozsgai Attila

Nyomás: Alto Nyomda, 8000 Székesfehérvár, Irányi D. u. 6.

Felelős vezető: Vass Tibor

JEGYZETEK